Nr. 1
1 JANUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Drie Rode

Na de diefstal, waarvan zijn zoon het slachtoffer is geworden, is Hans Brucker wanhopig; hij kan nooit op tijd nieuwe marionetten klaar krijgen. 's Avonds is hij op een receptie van de burgemeester samen met Lotte en Sylvaine.

Marionetten

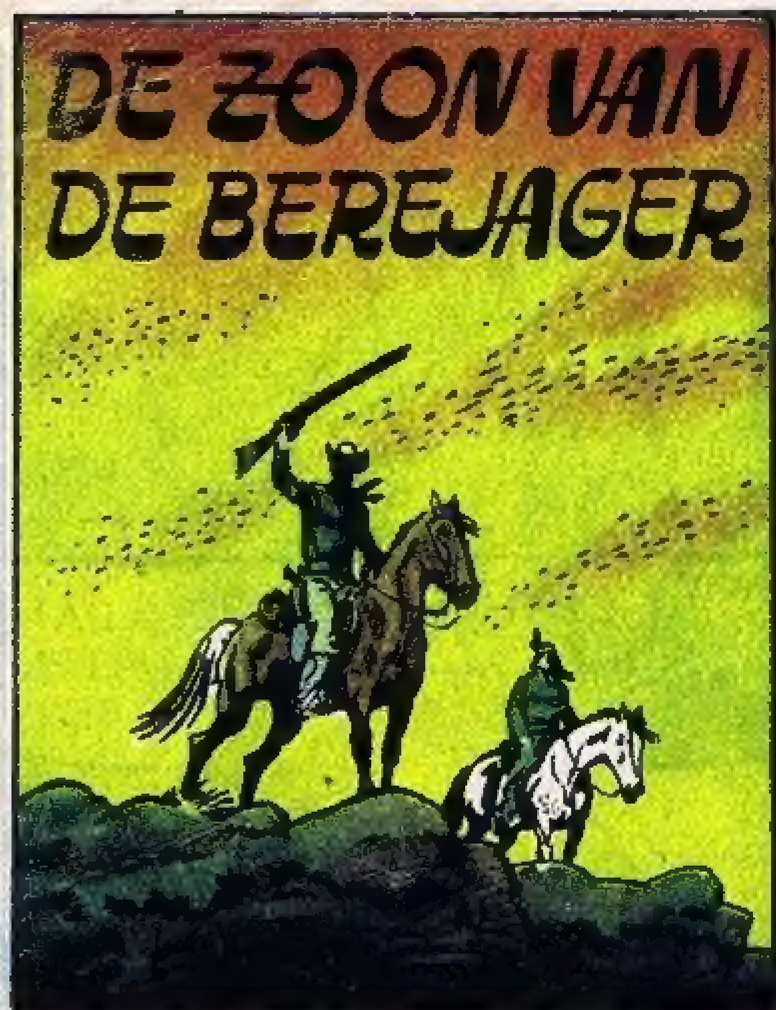

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

PANG!
PANG!

WAAROM SCHIETEN JULLIE? ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN?

DOOF HET VUUR EN WEES ZO STIL MOGELIJK!

MET EEN LENIGE SPRONG BELANDT OLD SHATTERHAND IN DE STRUIKEN.

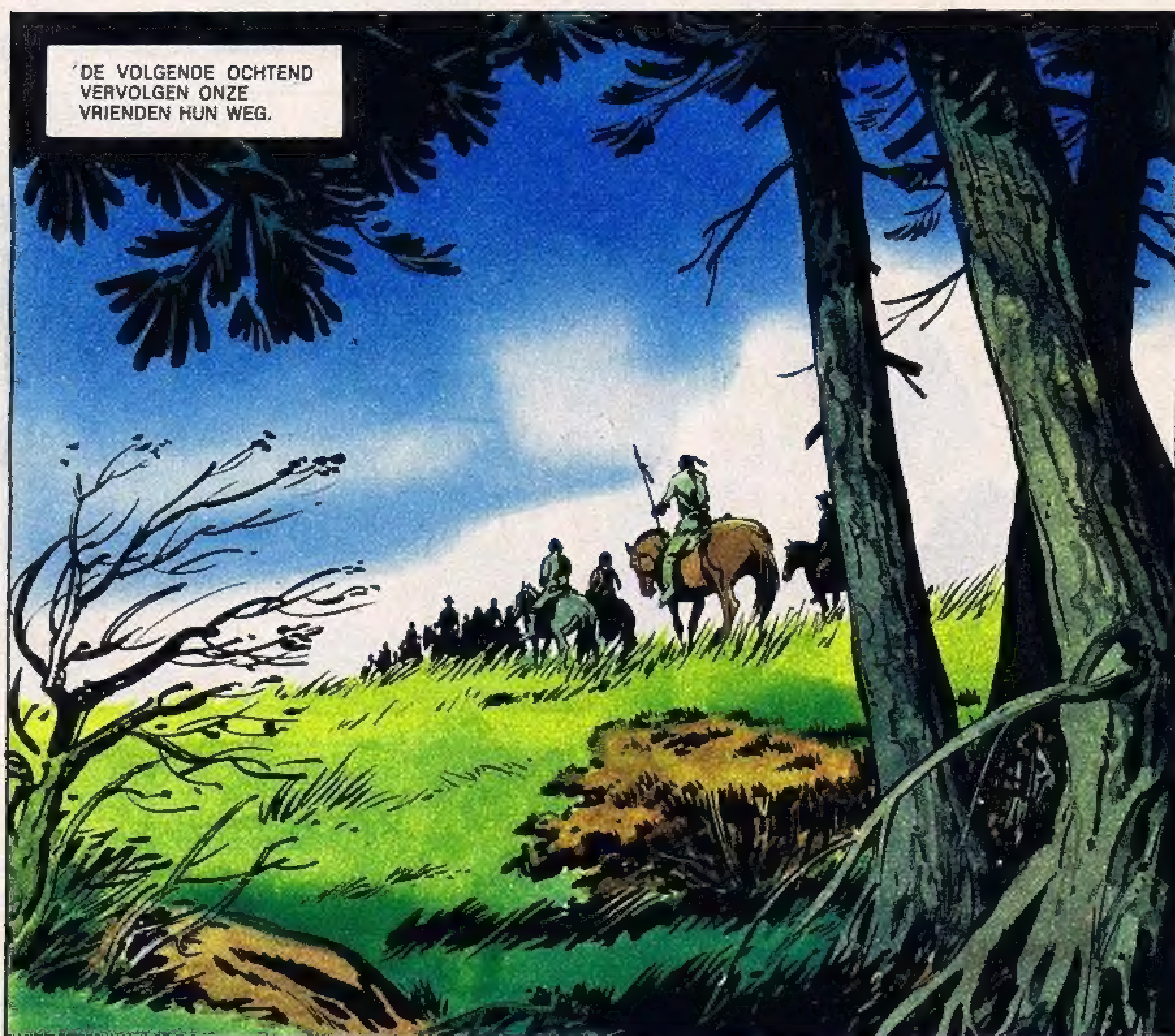

ENKELE MINUTEN LATER DRAGEN WINNETOU EN OLD SHATTERHAND DE LICHAMEN VAN TWEE INDIAANSE SPIONNEN HET KAMP BINNEN.
STEEK HET VUUR WEER AAN!

HET ZIJN UPSAROCA'S!

SINDS WANNEER SCHIETEN WINNETOU EN OLD SHATTERHAND OP WILLEKEURIGE VREEMDELINGEN?

DE DAKOTA'S BEVINDEN ZICH VOOR ONS, DE UPSAROCA'S ACHTER ONS EN WE ZIJN OMGEVEN DOOR ANDERE SIOUX-STAMMEN!

GELOOF JIJ DAT HET VERSTANDIG IS JE TE LATEN BESPIONEREN?

LATEN WE ONS KLAARMAKEN VOOR DE NACHT.

DE VOLGENDE OCHTEND VERVOLGEN ONZE VRIENDEN HUN WEG.

TERWIJL MIJN BLANKE BROEDER DOORRIJDT, ZAL IK ONDERZOEKEN OF ER NOG MEER SPIONNEN IN DE BUURT ZIJN. MARTIN GAAT MET MIJ MEE.

WINNETOU EN MARTIN MAKEN RECHTSOMKEERT...

IN DE PRAIRIE AANGEKOMEN NEMEN ZE MAATREGELEN OM NIET ONTDEKT TE WORDEN.
ARRANZ-65.

OEF!

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank Morgan, in de middeleeuwen terechtgekomen en benoemd tot hoftovenaar, heeft een ridder beledigd die hem wil straffen.

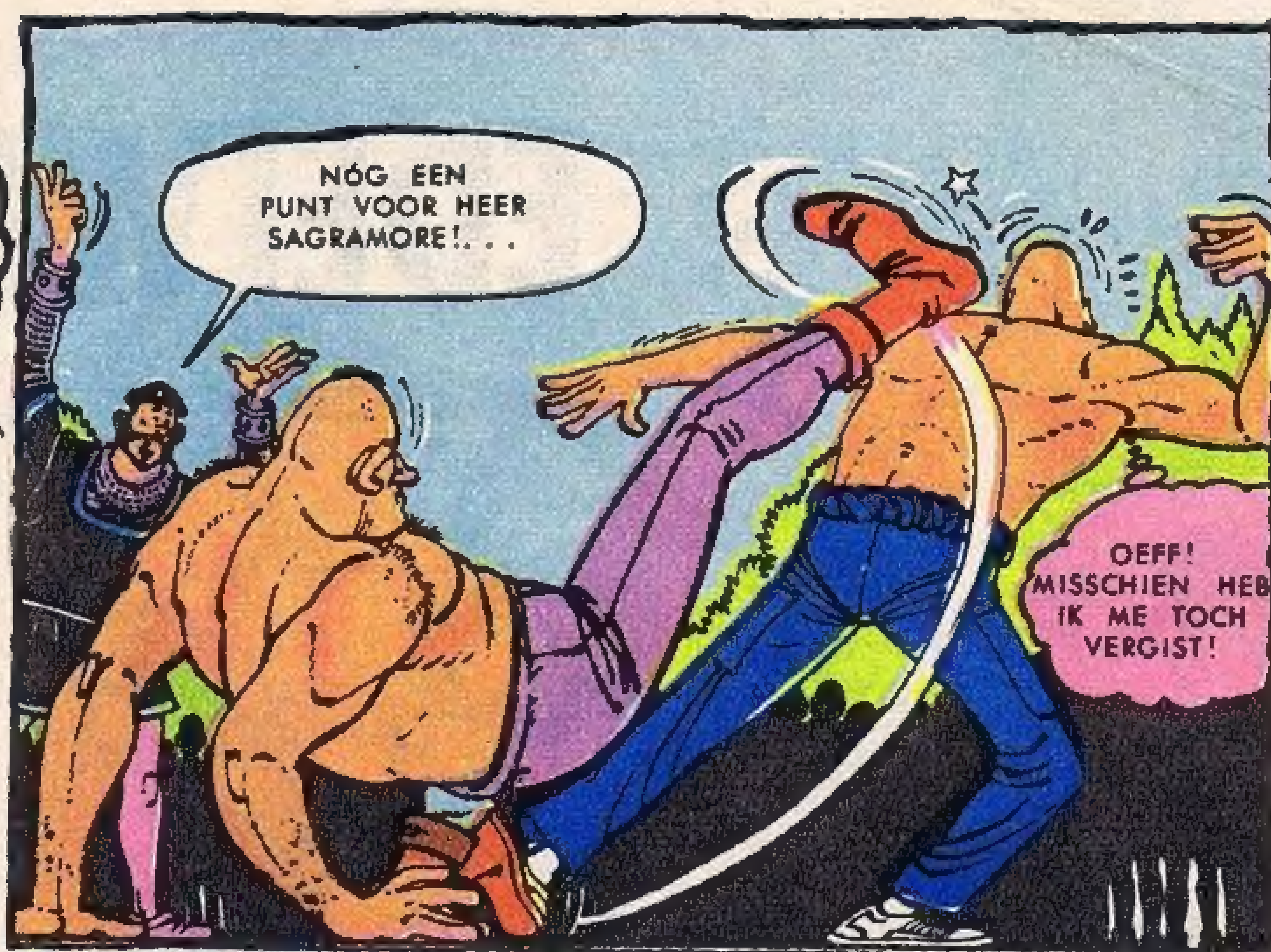

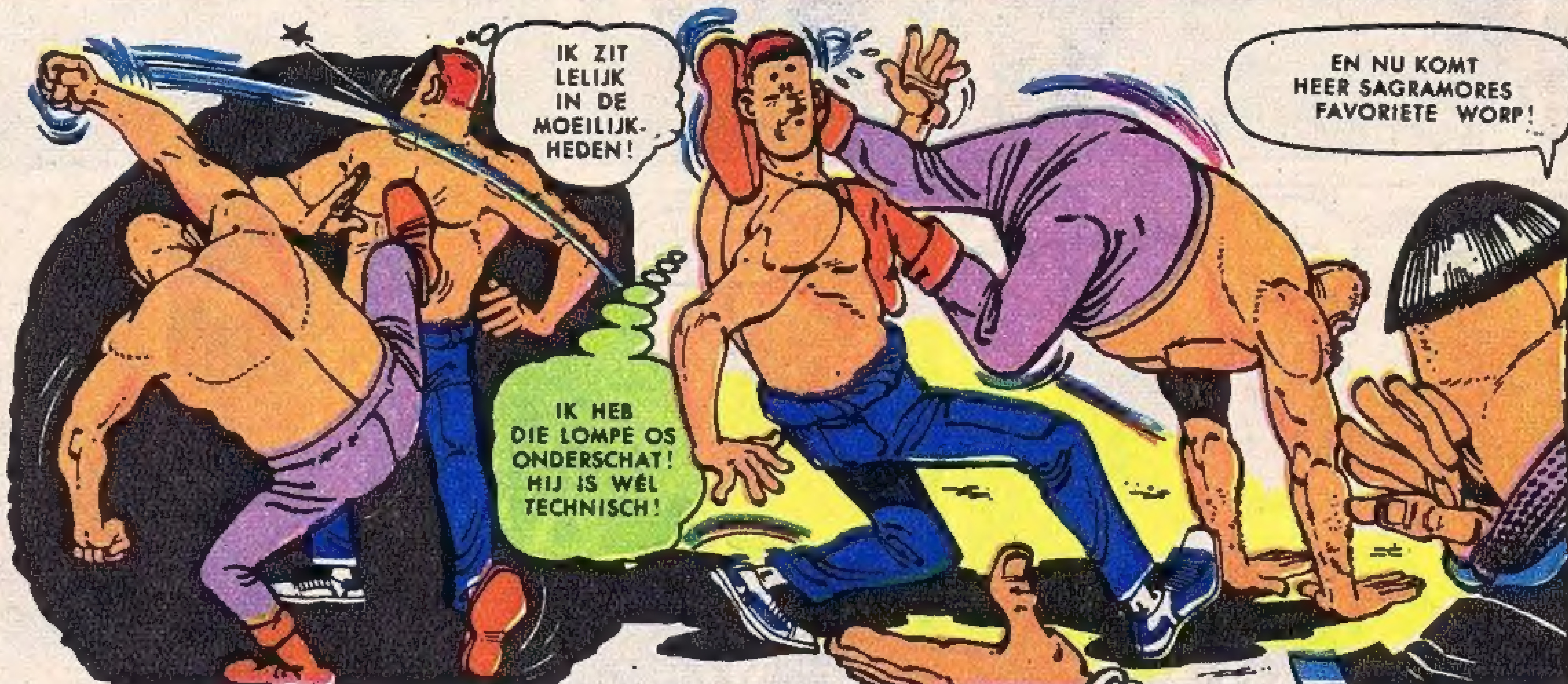

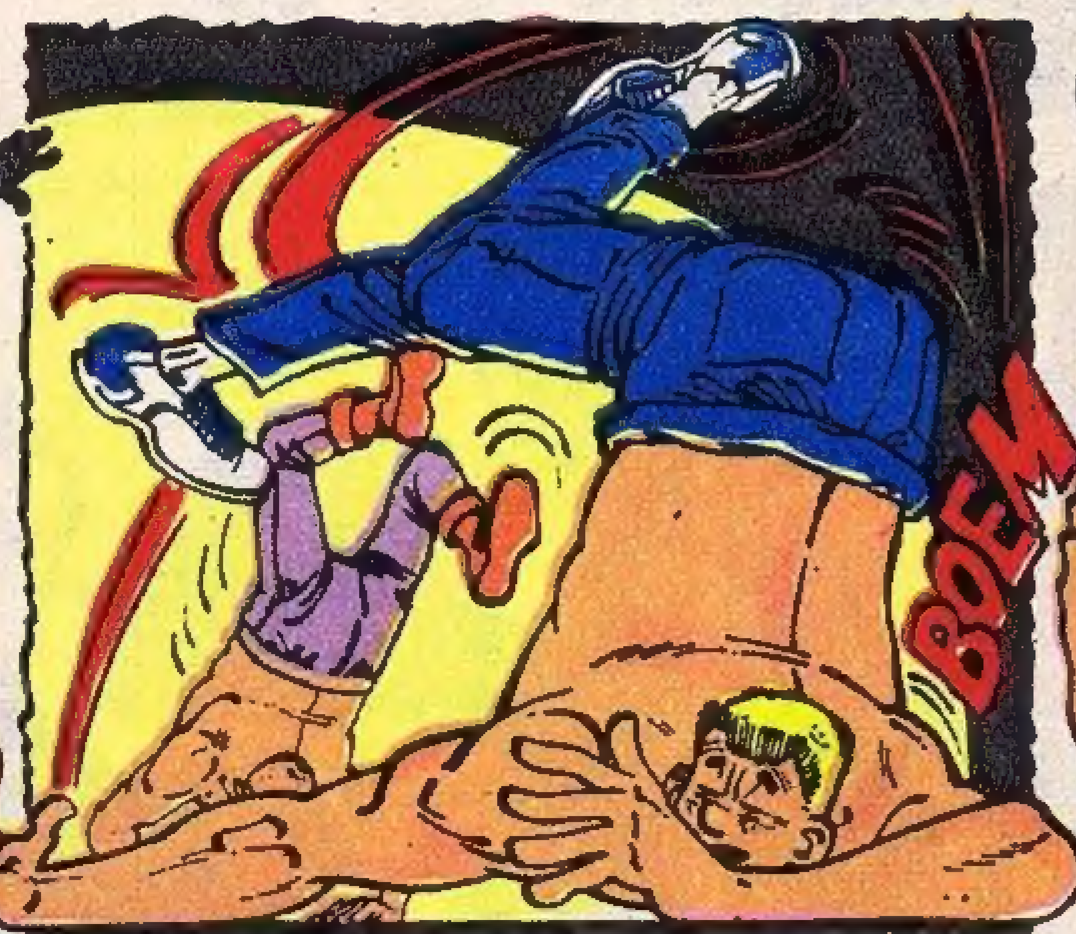

ÉÉN PUNT VOOR HEER SAGRAMORE!
OHH!
NET WAT IK DACHT! HELEMAAL GEEN TECHNIEK!

NÓG EEN PUNT VOOR HEER SAGRAMORE!. . .
OEFF! MISSCHIEN HEB IK ME TOCH VERGIST!

DEZE MAN IS GOED IN WORSTELEN. WAT NU? IK HEB ER GEEN IDEE VAN!

IK ZIT LELIJK IN DE MOEILIJKHEDEN!
IK HEB DIE LOMPE OS ONDERSCHAT! HIJ IS WÉL TECHNISCH!
EN NU KOMT HEER SAGRAMORES FAVORIETE WORP!

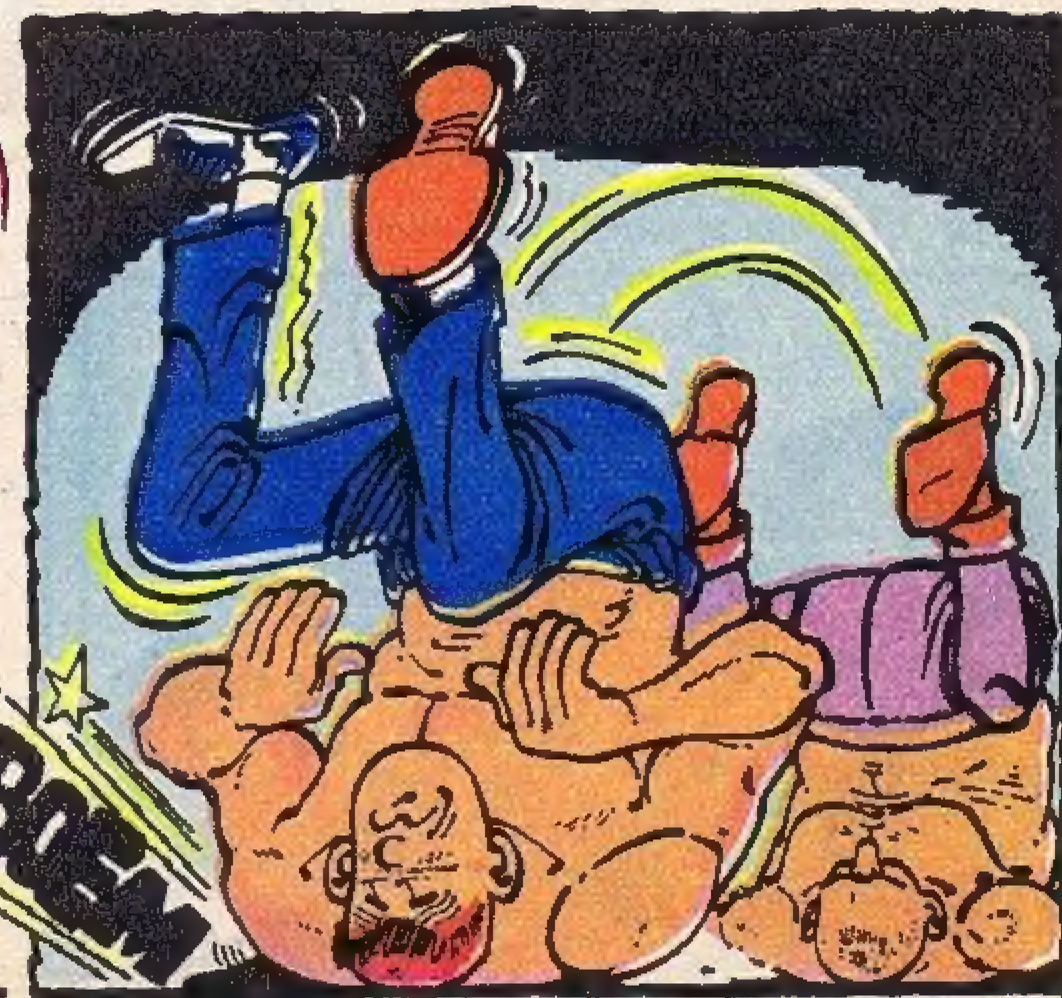

!?

BOEM

IK ZOU NIET GRAAG IN DE SCHOENEN VAN DE TOVENAAR STAAN!
IK KIJK NIET MEER! HIJ IS WOEDEND!
WE MOETEN EEN NIEUWE HOF-TOVENAAR ZOEKEN!
WACHT MAAR TOT HIJ AAN DE KNOCKOUT TOE IS!
ZET HEM OP, HANK!

HEREN, NU KOMT ER IETS INDRUKWEKKENDS! NIEMAND HEEFT OOIT DEZE WORP OVERLEEFD!
IK HEB WERKELIJK TE VEEL HOOI OP MIJN VORK GENOMEN!

?!

BOEM

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Juffrouw Sally herkent in een restaurant de man die zij meent gedood te hebben. Op dat moment verschijnt Duc...

ÉÉN GEDACHTE BEHEERST ONZE VRIENDINNEN. .

JUFFROUW SALLY REDT DE SITUATIE. . .

EVEN LATER IN HET HOTEL WAAR DE MANNEN LOGEREN. . .

JE HEBT ME BEDROGEN. IK DACHT DAT IK DIE MAN GEDOOD HAD!

CHARLIE IS EEN GOED TONEEL-SPELER, VAN-DAAR!

HET WAS ALLEMAAL MAAR EEN GRAP!

INDERDAAD, EEN GRAP; MET DE BEDOELING DAISY HAAR GELD AF TE NEMEN. JAMMER DAT JULLIE HET ONTDEKT HEBBEN. . .
JE BENT GE-MEEN!

BEST MOGELIJK, HET ENIGE DAT ME INTERESSEERT IS JOUW GELD!

INT SSEN. . .
ZE ZIJN IN DIT HOTEL. WAT KAN IK DOEN?

IK KAN NIET NAAR BINNEN GAAN. DIE KERELS ZIJN GE-WAPEND.

IK MOET EEN OF ANDERE LIST VER-ZINNEN.

BINNEN. . .
IK WIL AL JE GELD PLUS JE JUWELEN!

©real presse
IK ZAL JE BIJ DE POLITIE AANGEVEN!

DAT ZAL JE NIET HELPEN. VOOR DIE TIJD ZIJN WIJ HET LAND AL UIT.

JULLIE ZI.N EEN STEL SCHURKEN!

de mijn van PAPY

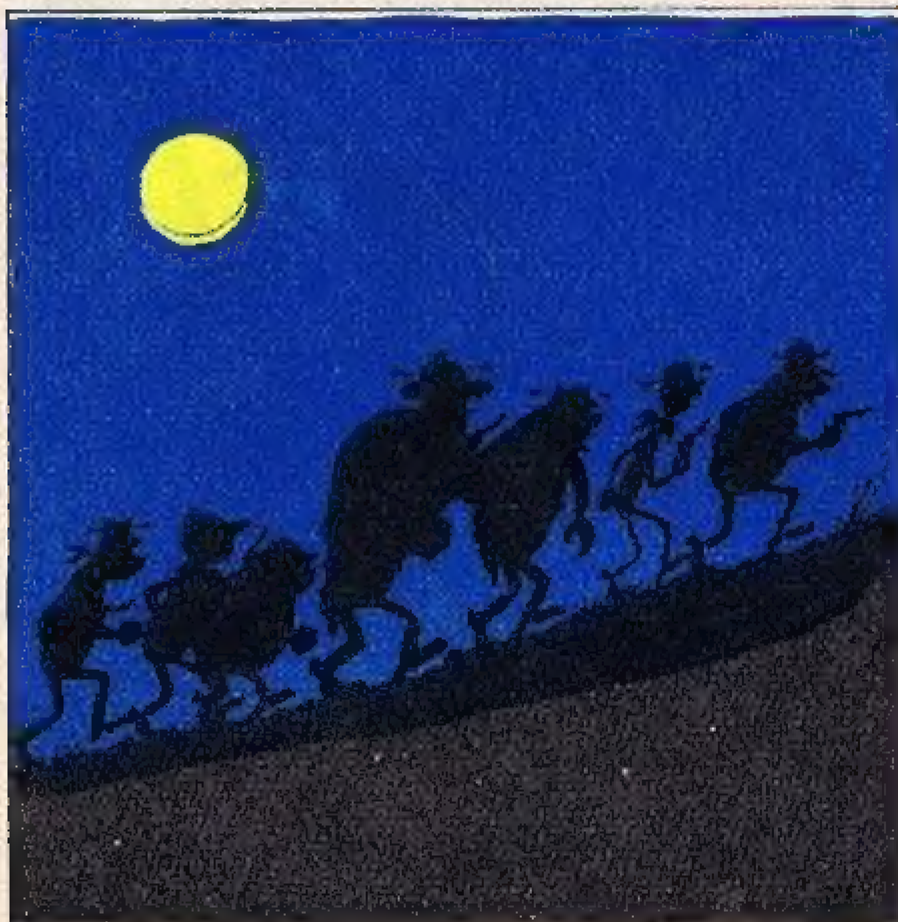

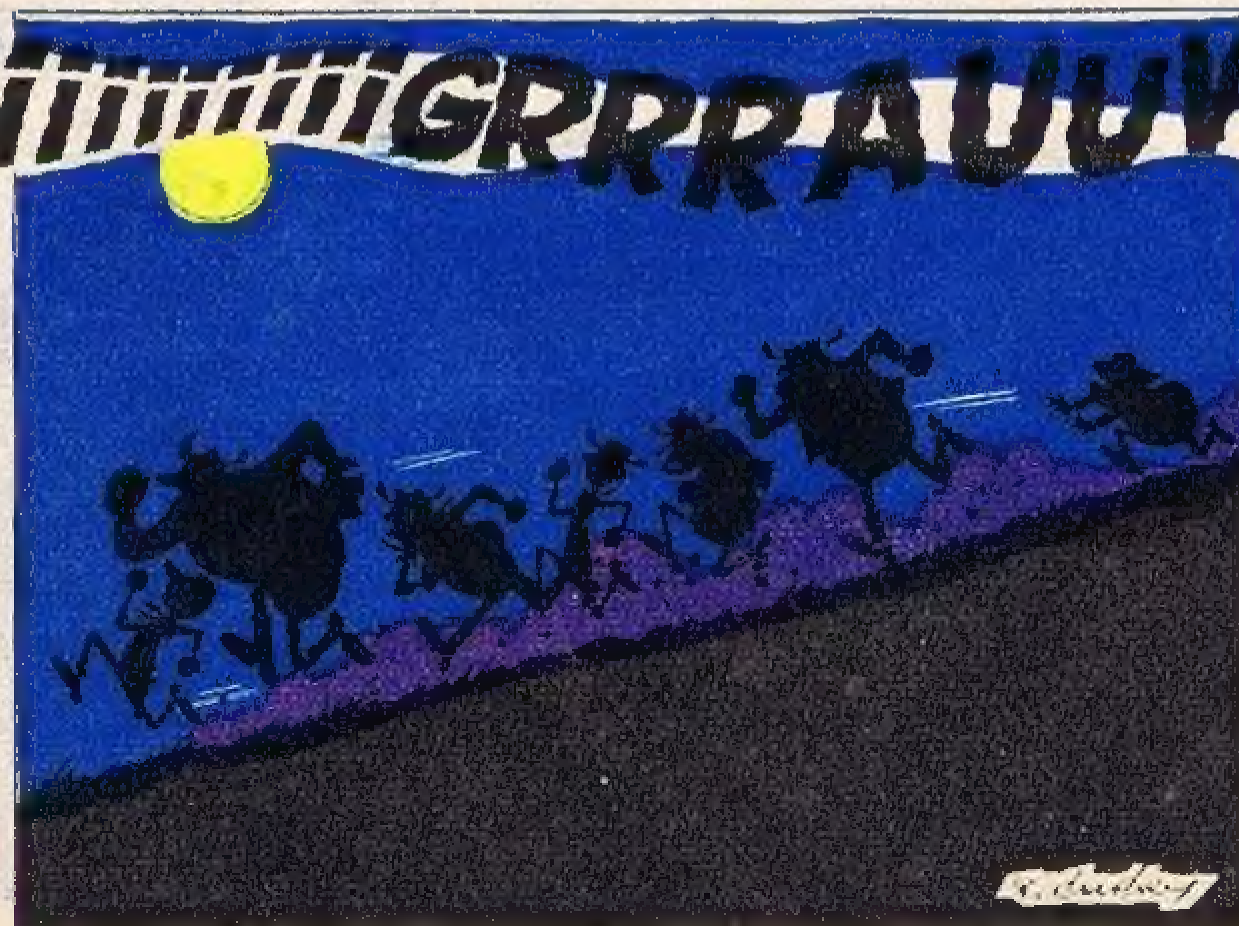

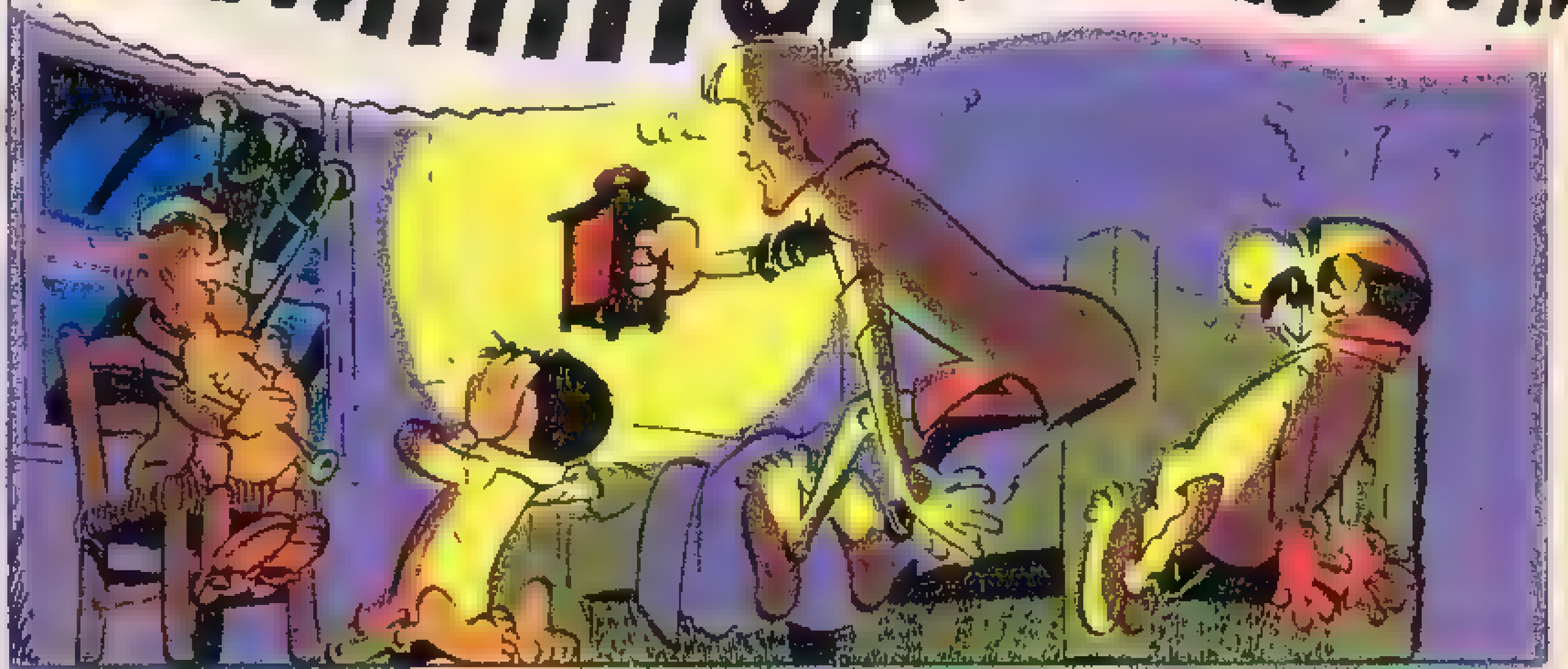

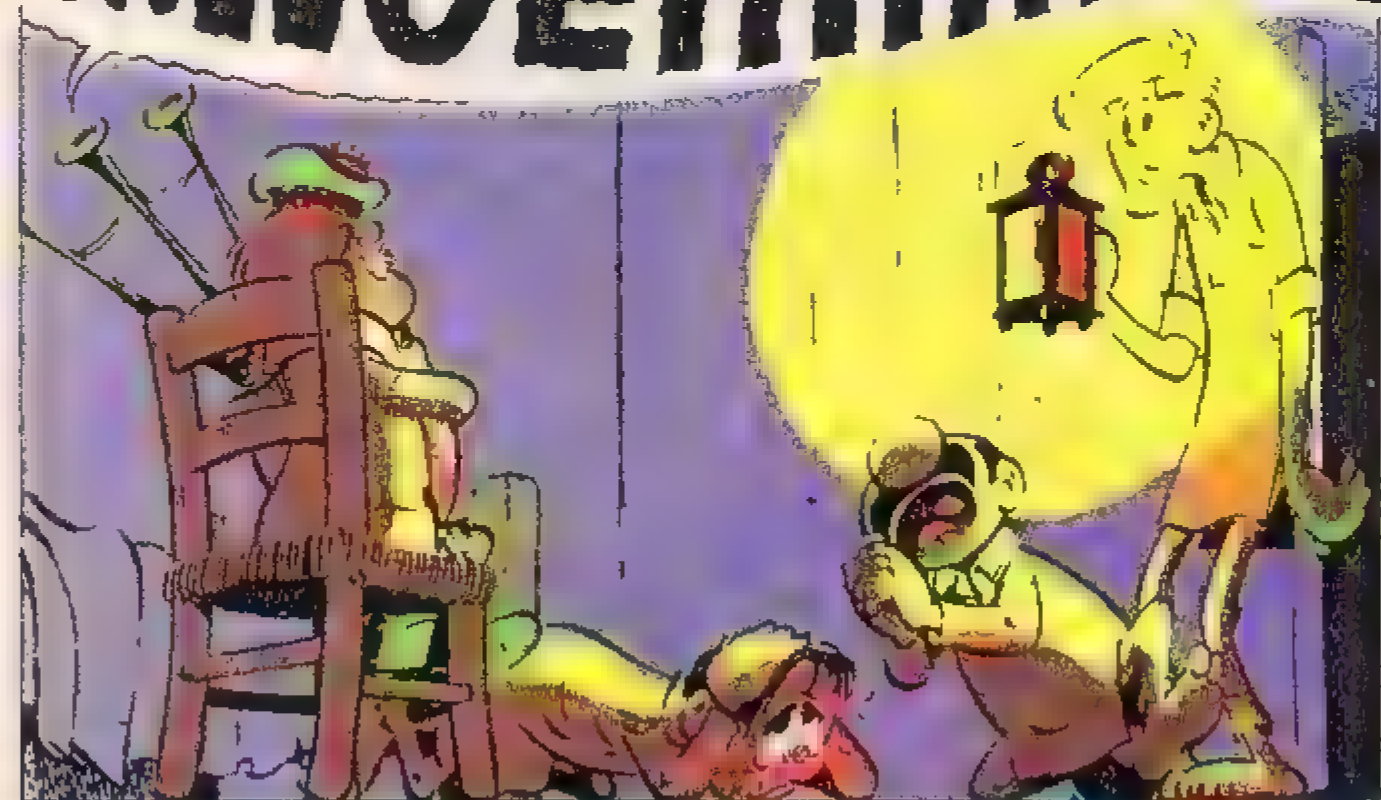
EMASHEY

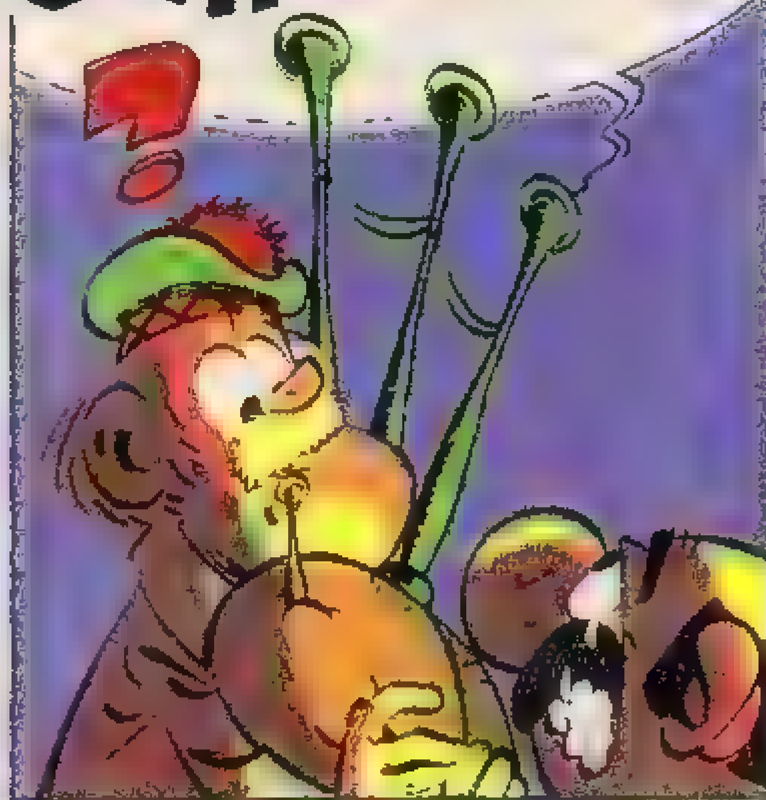
Papy Emashey eist, geholpen door de sheriff, zijn geld terug, nadat hij van een schurk een waardeloze mijn gekocht heeft.

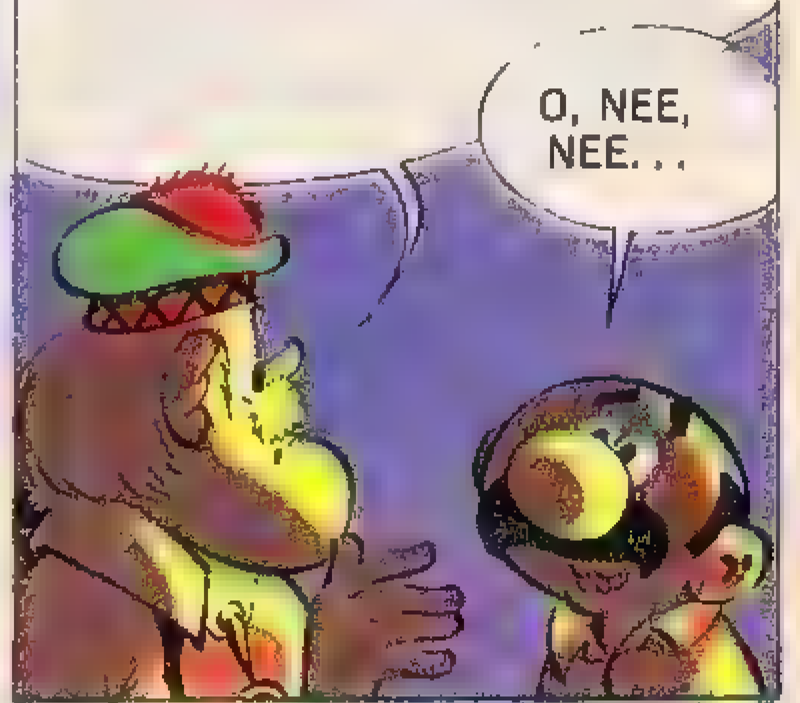

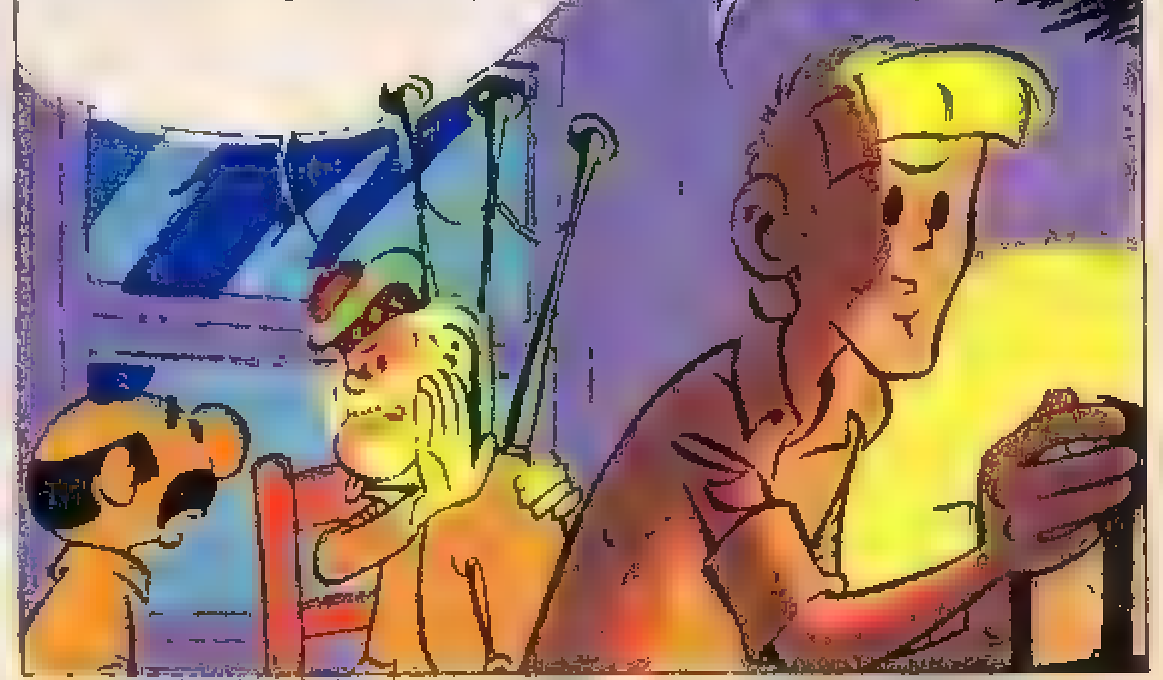

Huckleberry Finns

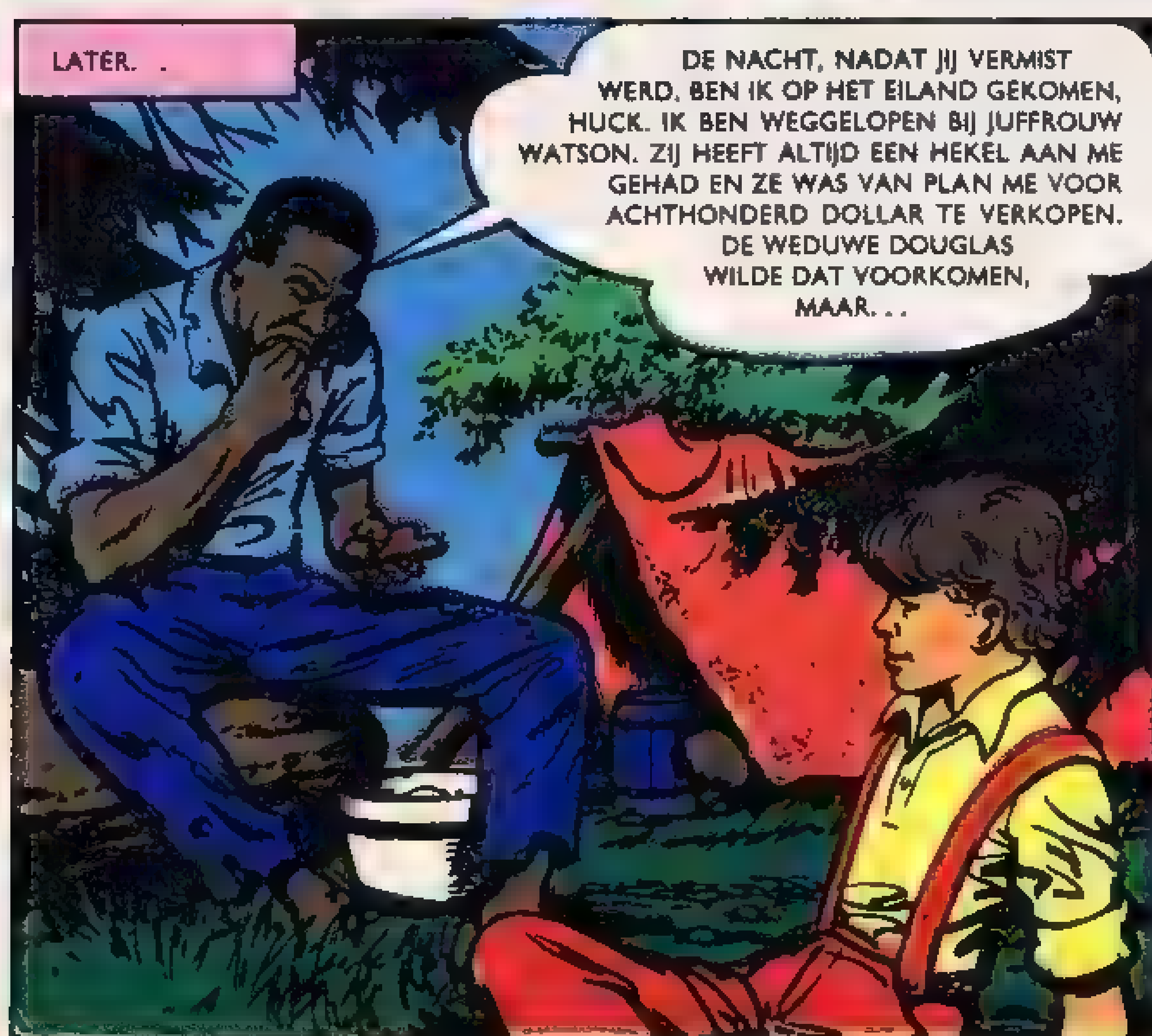

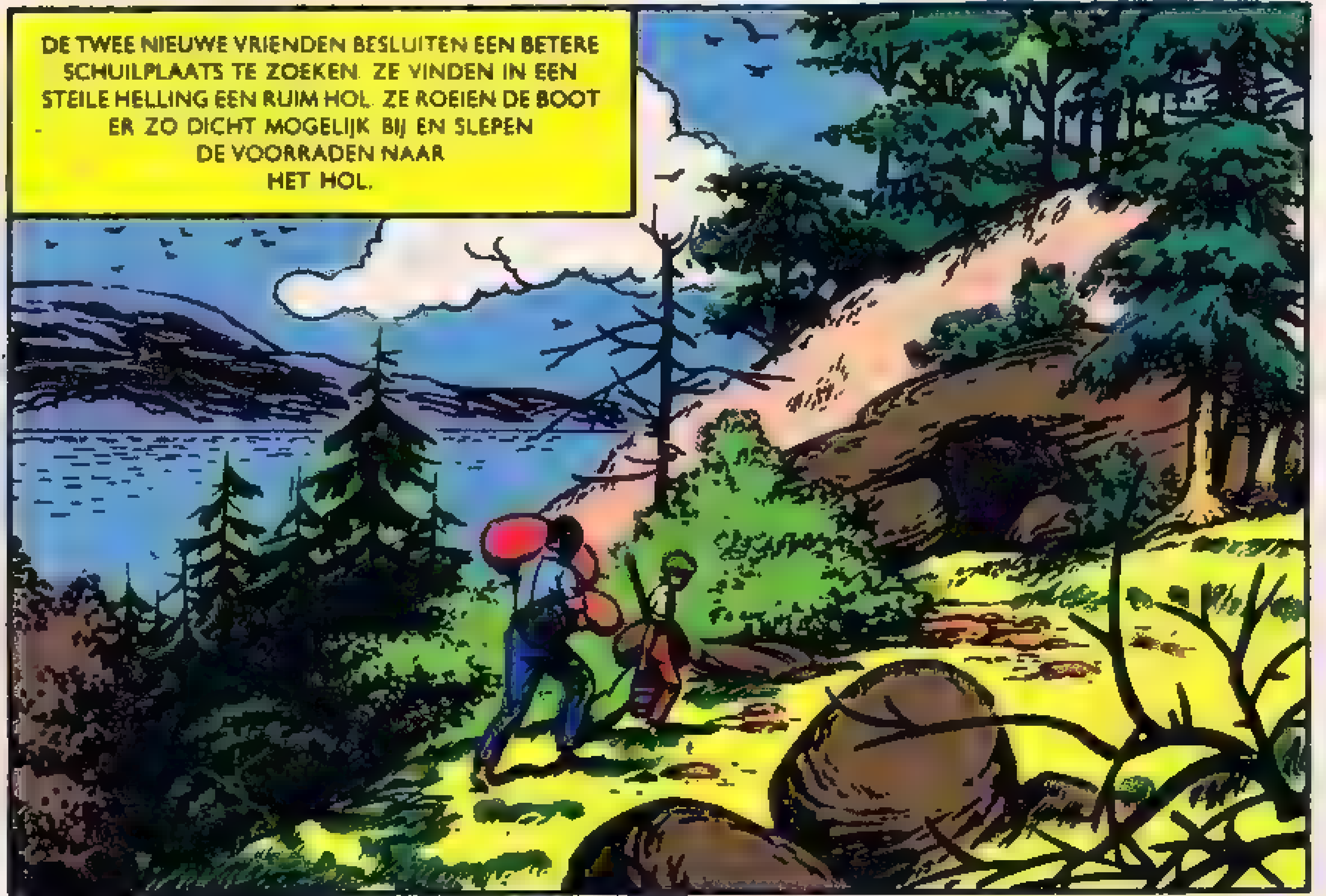

avonturen door Mark Twain

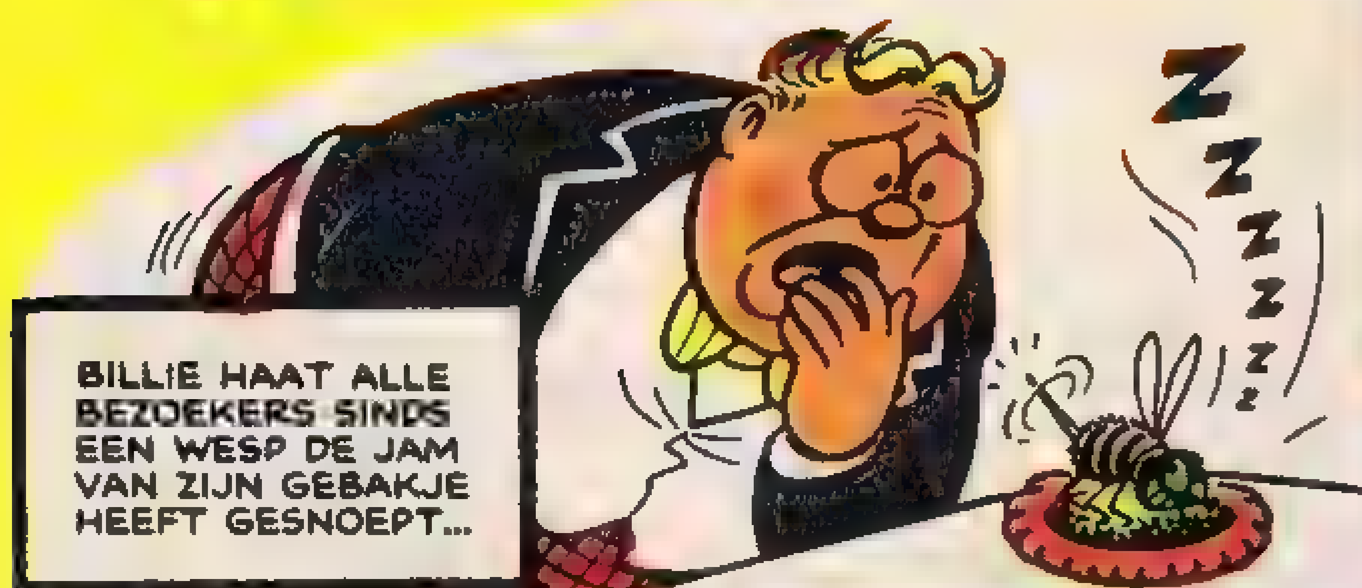

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

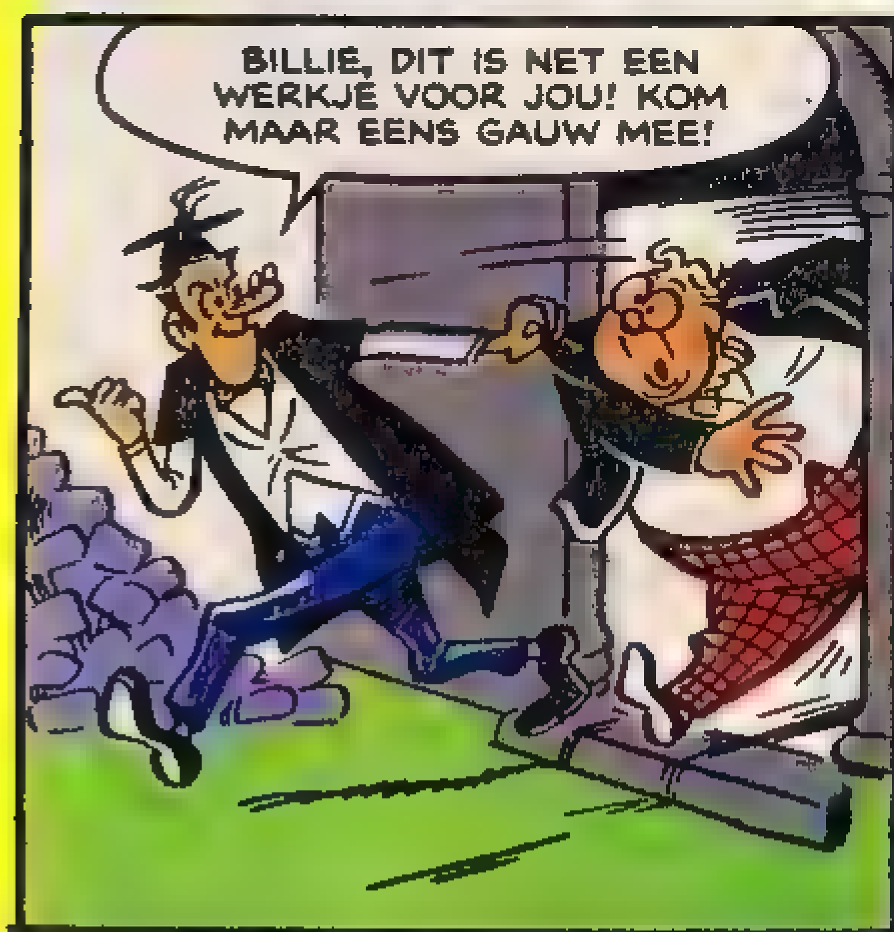

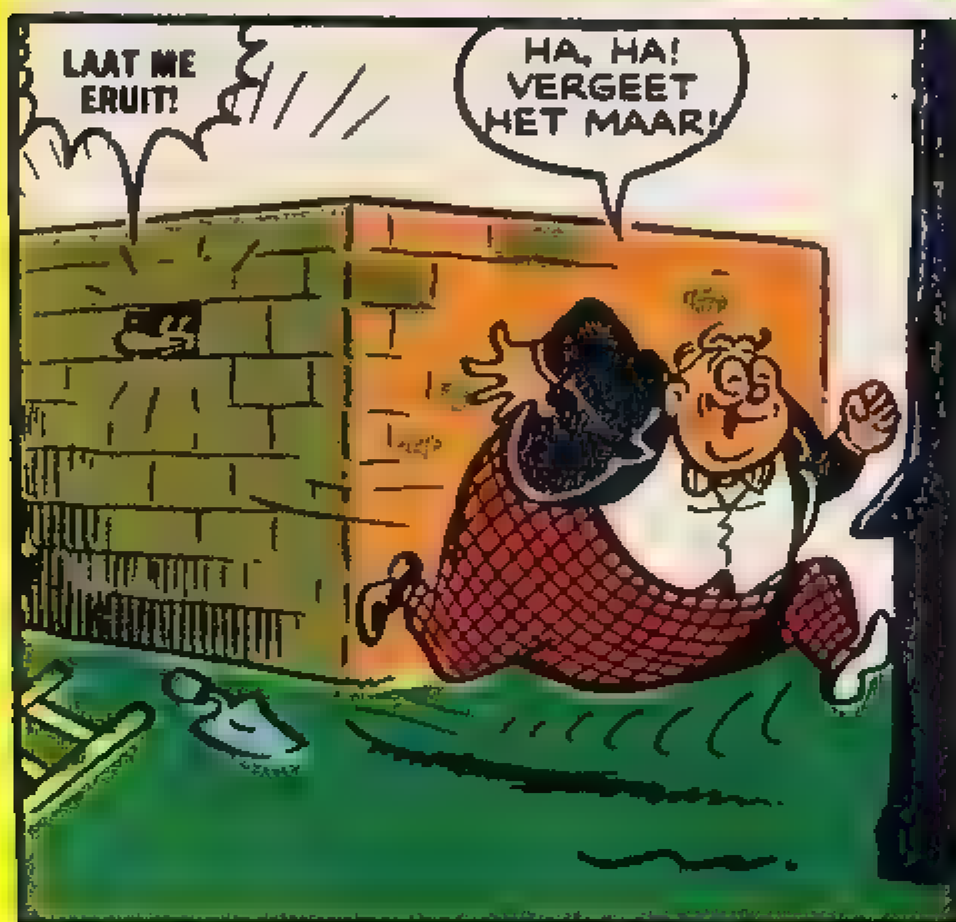

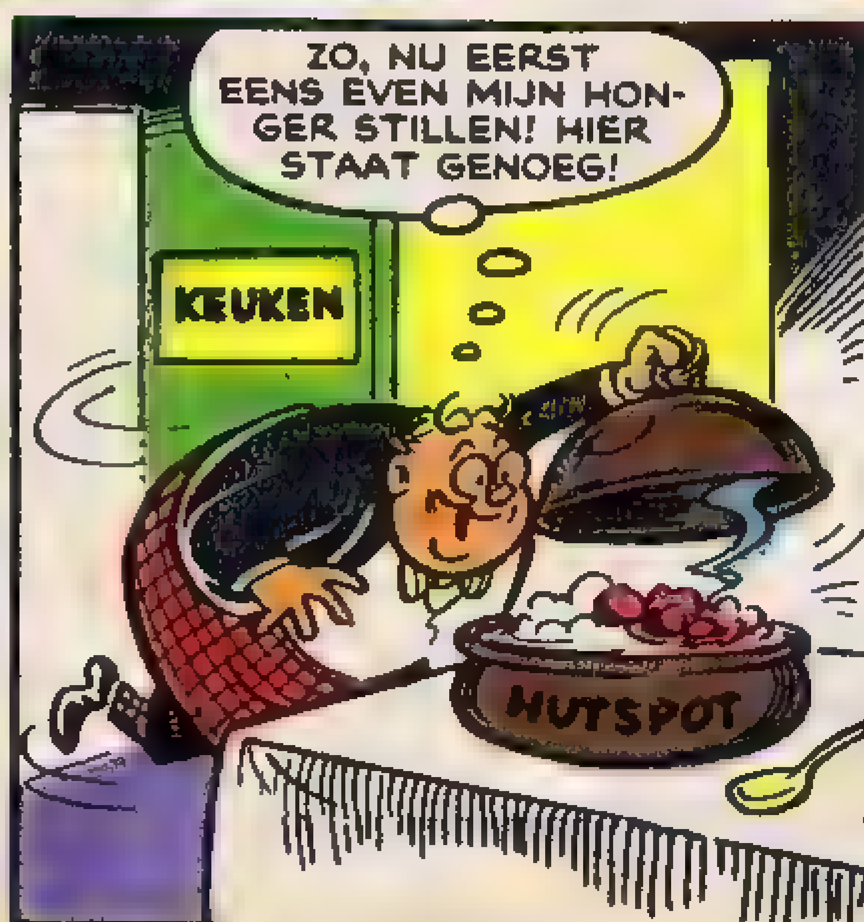

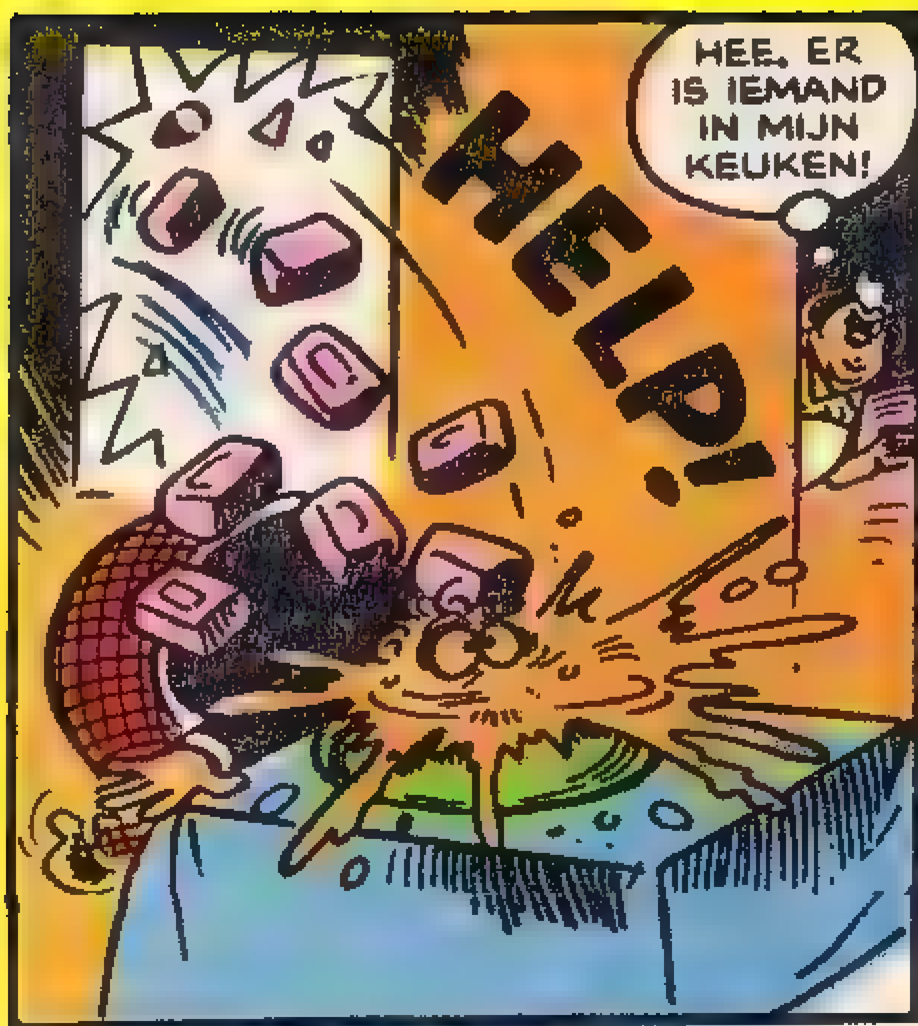

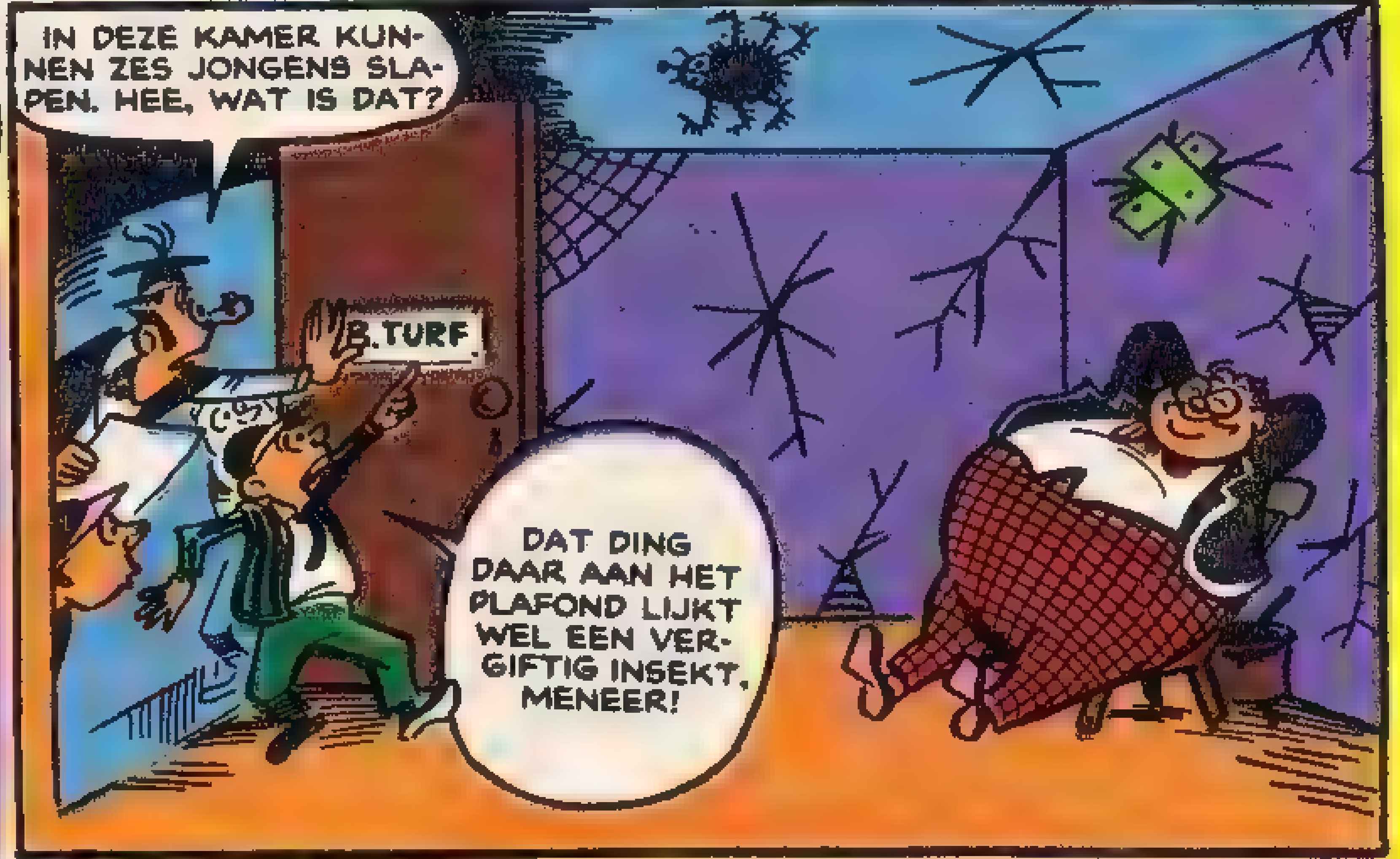

HELP!
HEE, ER IS IEMAND IN MIJN KEUKEN!

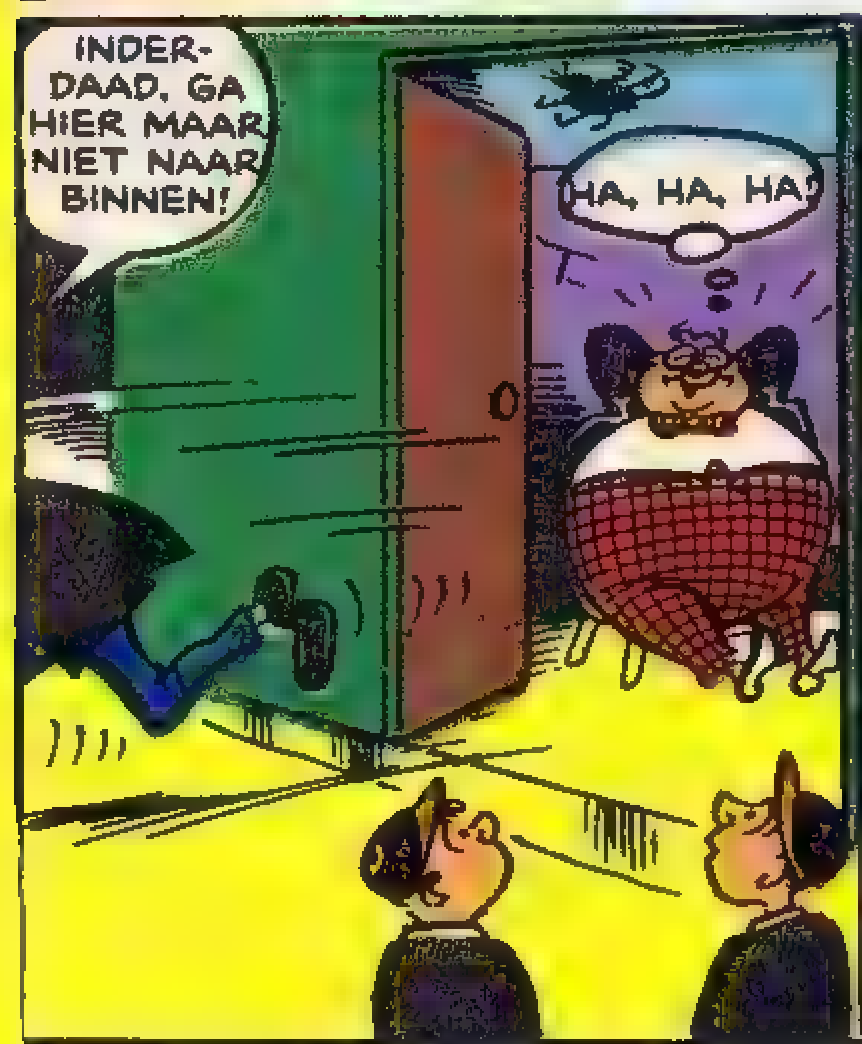

ERUIT!
WE KUNNEN NIET VERDER BOUWEN, WANT WE HEBBEN GEEN CEMENT MEER!

DE GASTEN MOETEN DE NACHT MAAR OP DE KAMERS VAN ONZE JONGENS DOORBRENGEN!
IK WIL GEEN JONGENS OP MIJN KAMER! STEL JE VOOR DAT ZE MIJN GEHEIME VOORRAAD ETENSWAAR ONTDEKKEN!
B.TURF

IK SCHILDER GEWOON SCHEUREN EN GRIEZELIGE DINGEN OP DE MUREN, DAN DURVEN ZE ER NIET IN!
VERF

EEN GROTE TOR ZAL WEL AFDOENDE ZIJN! IEDEREEN IS BANG VOOR TORREN!
VERF

IN DEZE KAMER KUNNEN ZES JONGENS SLAPEN. HEE, WAT IS DAT?
B.TURF
DAT DING DAAR AAN HET PLAFOND LIJKT WEL EEN VERGIFTIG INSEKT, MENEER!

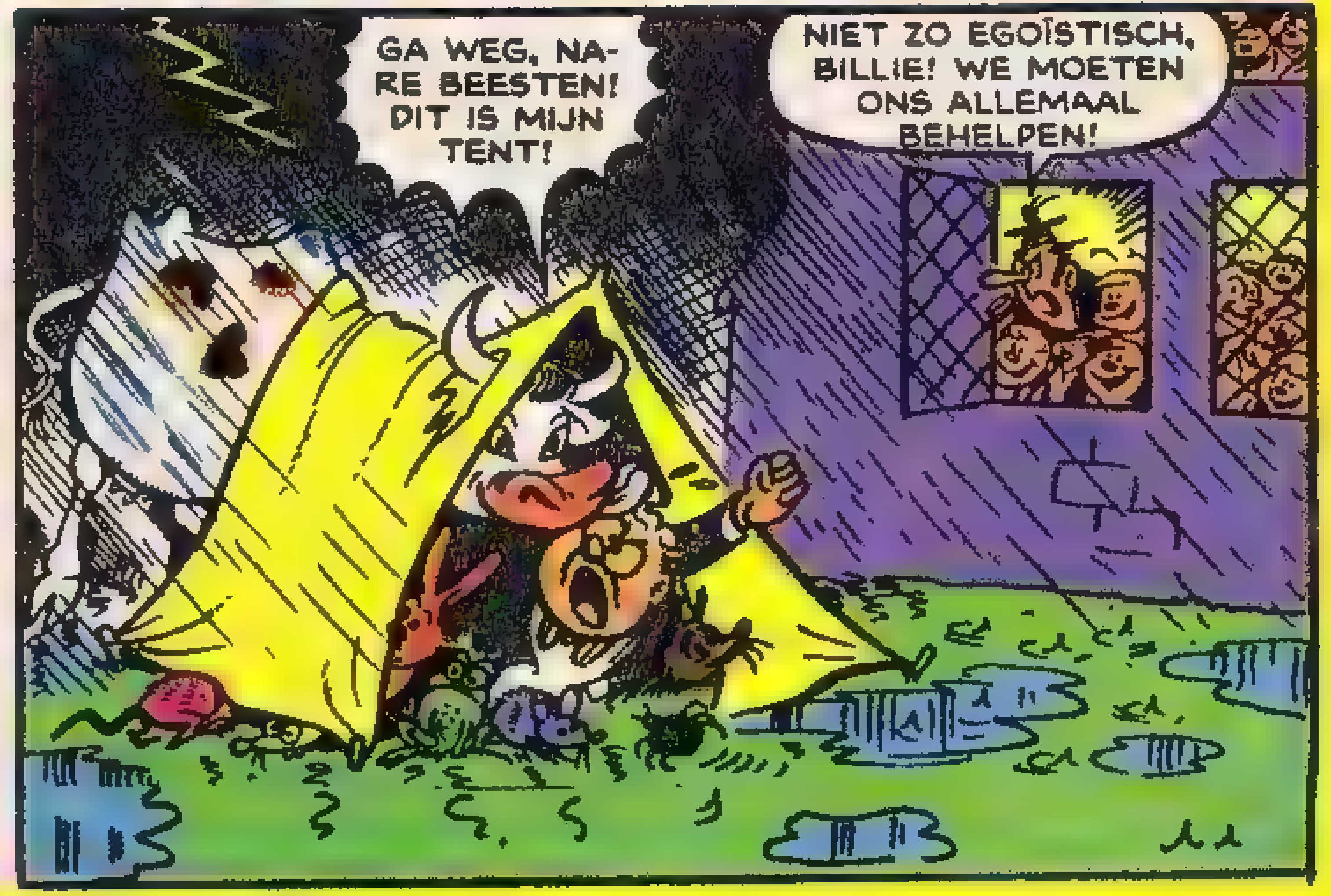

INDERDAAD, GA HIER MAAR NIET NAAR BINNEN!
HA, HA, HA!

IK ZAL DAT VIEZE BEEST EERST ONSCHADELIJK MAKEN!
BANG
BANG

HET HELE PLAFOND IS NAAR BENEDEN GEKOMEN, MENEER!
HELP!

NIEMAND MAG VOORLOPIG IN DEZE KAMER!
GEVAAR
WAAR MOET IK DAN HEEN, MENEER?

JE KUNT HIER NIET MEER BIJ. WIJ ZITTEN VOL!
HIER KAN HIJ OOK NIET MEER BIJ. HIJ IS VEEL TE DIK!
DAN IS DIT DE ENIGE OPLOSSING, BILLIE! JE KUNT HEM BUITEN OPZETTEN!

GA WEG, NARE BEESTEN! DIT IS MIJN TENT!
NIET ZO EGOÏSTISCH, BILLIE! WE MOETEN ONS ALLEMAAL BEHELPEN!

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, bevindt zich met zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard in Spanje. Een boodschapper van de generaal komt vertellen dat er een speciale opdracht moet worden uitgevoerd, waarvan vaandrig Boscowen de leiding zal krijgen. De bedoeling is een van de jongste zonen van de Spaanse koning Carlos de Vierde naar de havenplaats Aguilea te brengen, vanwaar hij per schip naar Engeland zal worden overgebracht, en zo te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. De opdracht zal worden uitgevoerd door een groep van twintig man.

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 2

Pollie wordt kindermeisje

Bij zijn terugkomst trof Olivier soldaat Pilchard alleen aan in de tent van zijn oom.

„Zo begint het weer wat te lijken, Olivier," zei de soldaat. „Je hebt de sergeant een flinke ergernis bezorgd door met niets anders dan een handdoek om je heen door het kamp te rennen."

„Ja, dat was ook stom van me. Waar is hij naar toe?"

„Vaandrig Boscowen heeft hem laten roepen. Daarom zit ik me hier een beetje te vervelen. Ik kan het idee niet van me afzetten dat er iets broeit."

Sergeant Trott zag er tot in de puntjes verzorgd uit. Om zijn bolronde middel droeg hij zijn brede rode ceintuur en in zijn rechterhand hield hij krijgshaftig zijn korte spies ten teken van zijn waardigheid. Hij nam zijn sjako af en ging erbij zitten. Hij deed nogal geheimzinnig en begon, om de spanning te verhogen, eerst zorgvuldig zijn gezicht af te vegen, dat glom als een pompoen. Soldaat Pilchard en Olivier wachtten nieuwsgierig af wat hij te zeggen had.

„Vanavond vroeg naar bed, Olivier," sprak de sergeant tenslotte. „Morgenochtend om zes uur is er inspectie."

„Inspectie? Om zes uur?" vroeg Olivier. „Waarom, oom?"

„Omdat de kolonel het beveelt. Leg je beste uniform maar klaar en zorg dat er op je uitmonstering niet dát is aan te merken."

„Inspectie voor het hele regiment, sergeant?" wilde soldaat Pilchard weten.

„Nee, Pharao. Een aparte afdeling onder leiding van vaandrig Boscowen, met mij als secondant. Er gaan twintig soldaten mee en twee tamboers. Jij, Olivier, en tamboer Pudden."

„Zo, zo, dat lijkt op een speciale opdracht," merkte Pilchard op.

„Inderdaad, een speciale opdracht. Dat is alles wat ik ervan mag zeggen. Het hoe en wat is streng geheim. Er zijn maar een paar mensen van op de hoogte. De generaal natuurlijk, kapitein Fitzjames (dat is de koerier van de staf), kapitein Fairclough, vaandrig Boscowen en ik."

Allerlei vragen brandden Olivier op de lippen, maar hij durfde er niet mee voor de dag te komen. Op dit ogenblik kwam Pollie aanlopen met zijn beste tuniek.

„Asjeblieft," zei ze. „Mevrouw Murphy heeft het scheurtje zo mooi versteld, dat je het niet eens meer kunt terugvinden. Ik heb haar beloofd dat ze van jou een beetje snuif krijgt voor de moeite. Het is maar goed dat er nu niets meer aan je uniform mankeert, want morgenvroeg komt de kolonel op inspectie."

„Wat weet jij van die inspectie af?" vroeg sergeant Trott stomverbaasd.

„Wat dan? Heeft u het nog niet gehoord, vadertje? Vaandrig Boscowen heeft opdracht gekregen om met twintig man de een of andere Spaanse prins tot de kust te begeleiden. Weet u, het schijnt dat. . ."

„Houd je mond, Pollie! Geen woord meer!" Haar vader wist niet meer hoe hij het had. „Wie heeft je dat verteld?"

„O, mevrouw Murphy. Hebben ze u dan nog niet ingelicht?"

„Ik snap er niets van. De hele zaak is strikt geheim. Er zijn maar vijf of zes officieren die ervan weten. En wat gebeurt er? De vrouwen bazuinen het nieuws het hele kamp rond."

„Het is weer het oude liedje, sergeant," merkte Pilchard op. „De dingen die ze niet aan de grote klok willen hangen, gaan op twee plaatsen van mond tot mond: op de generale staf en op de theekransjes van de soldatenvrouwen. Zo, zo. Dat is dus de reden van al die drukte. We gaan op escorte."

„Het spijt me zeer, maar ik kan jullie er geen woord over vertellen," antwoordde sergeant Trott. „En denk eraan, jullie allemaal: laat niemand er iets van te horen krijgen. Niemand, begrepen?"

Ze knikten alle drie plechtig.

„Op escorte om een prins te begeleiden. Het is geen kleinigheid," zei Olivier verrast.

Pollie liet meteen haar fantasie de vrije loop. „Heerlijk, zo'n uitstapje! Ik trek mijn roze jurk aan met mijn gele hoedje en ik neem mijn rode parasol mee."

„Pollie Trott," sprak haar vader ernstig, „je loopt erbij als een kalkoense hen en je kwebbelt als een papegaai. Maak je maar geen illusies, meisje. Jij blijft hier, bij het regiment."

Pollie leek opeens bitter teleurgesteld. „Maar, vadertje, ik kan toch best. . ."

„Er is in deze expeditie geen plaats voor jou, echt niet. Ik zal de vrouw van sergeant Murphy wel vragen of ze een oogje op je wil houden."

„Arme Pollie," zei Olivier.

„Maar dat is toch zeker belachelijk!" voer Pollie uit. „Er is geen enkele reden om mij hier achter te laten." Ze plofte mokkend op het bed van haar vader neer.

Even later kwam een van de adjudanten van vaandrig Boscowen mededelen dat sergeant Trott in diens tent werd verwacht.

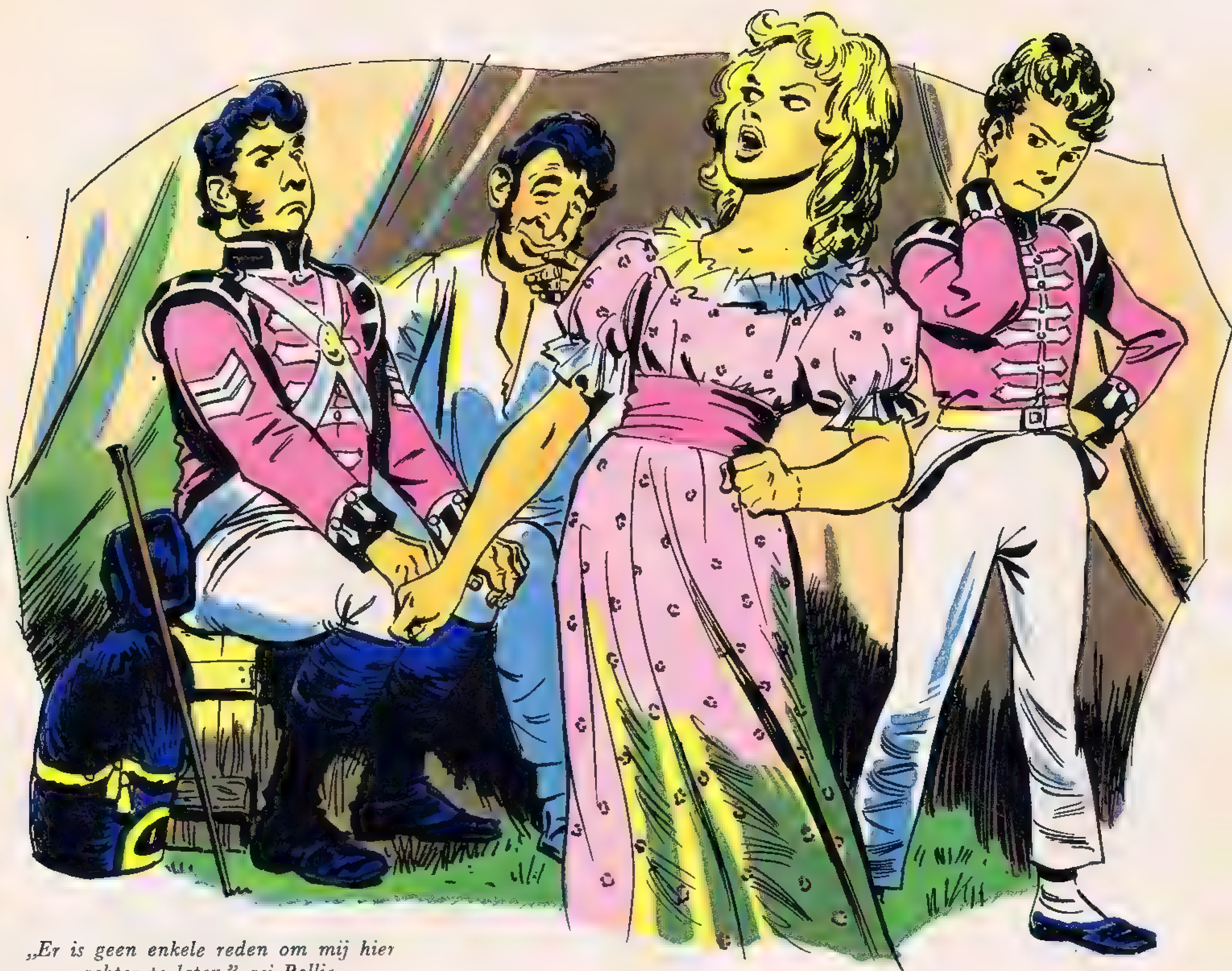
Toen sergeant Trott zich bij vaandrig Boscowen meldde, was deze verdiept in de bestudering van een kaart. „Ik heb je nog even laten komen, sergeant," zei de officier, „omdat ik van kapitein Fitzjames iets heb gehoord dat de zaak er niet eenvoudiger op maakt. Het blijkt namelijk dat er waarschijnlijk tegelijk met de prins ook een kind moet worden overgebracht."

„Een kind, vaandrig? Ik dacht dat het alleen om de prins ging."

„Dat dacht ik ook, maar dat is blijkbaar niet het geval. Hoe het precies zit, weet ik ook niet. Misschien is de prins wel getrouwd en neemt hij zijn zoontje mee."

„En zijn vrouw dan? Niemand heeft toch over een prinses gesproken?"

„Nee. De kapitein herinnerde zich alleen dat er tot het gevolg van Zijne Hoogheid ook een kind behoorde. Nu dacht ik zo dat het misschien het beste was als uw dochter met ons meeging

„Er is geen enkele reden om mij hier achter te laten," zei Pollie.

om zo nodig als kindermeisje op te treden. Ik neem aan dat u daar niets op tegen hebt?"

„Nee, natuurlijk niet, vaandrig."

„Goed, dat is dan afgesproken. Veel gevaar zal er wel niet bij zijn, vermoed ik. U moet haar maar een veilig plaatsje op de vrachtwagen bezorgen. Voor de verzorging die zo'n klein kind nodig heeft, is een meisje nu eenmaal het meest geschikt."

Toen de sergeant in zijn tent terugkwam, zat Pollie nog steeds te mopperen. „Maak je maar geen zorgen, hoor," zei ze tegen Olivier. „Niks voor mij om met de eerste de beste vreemde prins aap wat heb je mooie jongen te spelen. Mij niet gezien."

„En daarnet zei je dat het vast een heerlijk uitstapje zou zijn," merkte Olivier op.

„Plaag dat arme kind toch niet zo," kwam soldaat Pilchard tussenbeide. „Je weet nu toch langzamerhand wel dat je zo iets zelf het meest moet bezuren."

„Ik wil er geen woord meer over horen," pruilde Pollie.

„Wat scheelt er toch aan, beste meid?" vroeg haar vader.

„Niets, vader. Helemaal niets. Olivier zit zich alleen maar een beetje aan te stellen. Hij meent dat het mij wat kan schelen of ik nu al dan niet meega. Ik blijf net zo lief bij mevrouw Murphy."

De sergeant ging zitten en legde zijn sjako naast zich op zijn veldbed neer.

„Dan vrees ik dat ik slecht nieuws voor je heb. Je mag namelijk niet bij mevrouw Murphy blijven. Je gaat met ons mee."

Pollie sprong een gat in de lucht van blijdschap. „Is het waar, paps? Eerlijk?"

„Opdracht van de vaandrig. Het schijnt dat er zich in het gezelschap van de prins ook een baby bevindt, of in ieder geval een klein kind. En daar mag je blij om zijn, want nu kun jij mooi als kindermeisje optreden."

Voor Pollie was dit een domper op de vreugde. „Optreden als kindermeisje? Ik? Is het een heel kleine baby?"

„Dat weet niemand. Er is alleen sprake van een kind."

„Doe nou maar niet zo somber, Pollie," zei Olivier opbeurend. „Klein of niet, het is in elk geval een koninklijke baby, niet?"

„En als je dat kindje nu maar goed verzorgt, kun je er vast op rekenen dat je ook de prins wel te zien krijgt," vulde haar vader aan.

Pollie bekeek de zaak van alle kanten, terwijl ze met haar grote teen figuurtjes in het zand zat te tekenen.

„Het is dus een getrouwde prins," zei ze tenslotte. „Een prins met een gezin."

„Nou, wat zou dat?" vroeg sergeant Trott. „Zal ik je eens wat zeggen? Als je wat minder zat te fantaseren, zou je het jezelf lang niet zo moeilijk maken. En maak nu maar dat je wegkomt, want ik moet aan het werk. En jij ook, Olivier. Denk eraan dat je morgenochtend goed voor de dag komt. Op tijd naar bed, want als de reveille wordt geblazen, is het nog donker. Laat ik van de kolonel geen klachten over je horen!"

De volgende morgen, toen de schemering nog maar net was aangebroken, vergezelde vaandrig Boscowen de kolonel op de inspectie. Op een paar passen afstand werd het tweetal gevolgd door sergeant Trott, die zijn manschappen één voor één aankeek om hun goed in het geheugen te prenten dat ze een gewichtige opdracht

hadden te vervullen. Toen de afdeling van top tot teen was gecontroleerd, legde de kolonel met een paar woorden uit wat er van de troep werd verwacht en hij legde er daarbij nog eens in het bijzonder de nadruk op dat het doel van de tocht streng geheim moest worden gehouden.

Daarna werd er afgemarcheerd, met vaandrig Boscowen aan het hoofd, die de kolonel met opgeheven zwaard een afscheidsgroet bracht. Vlak achter de vaandrig liepen de tamboers Crow en Pudden en zij begonnen erop los te trommelen dat het een lieve lust was. Sergeant Trott was tot de conclusie gekomen dat één vrachtwagen inderdaad voldoende was om de bagage te vervoeren. Voerman Tomkins zat met zijn benen over elkaar op de bok op een strootje te kauwen en zijn beide paarden sjokten met loom heen en weer zwaaiende koppen bereidwillig voort. Pollie had zich boven op de vracht genesteld, die uit kisten met levensmiddelen, bundels tentdoek, reservewapens en munitie bestond. Ze was in een uitstekend humeur en had zich volledig verzoend met de gedachte dat ze was aangewezen om als kindermeisje op te treden, want per slot van rekening was een koninklijke baby niet de eerste de beste.

Voor de soldaten betekende de tocht een prettige afwisseling. Ze vonden het een hele onderscheiding om, al was het dan maar voor een paar dagen, een prinselijke lijfwacht te vormen en de toespraak van de kolonel had diepe indruk op hen gemaakt. Ze waren ervan overtuigd dat hun kameraden in het regiment hen met afgunst zagen vertrekken, al dachten deze waarschijnlijk dat ze een zuiver militaire opdracht hadden te vervullen.

Het duurde niet lang of de weg begon te klimmen en weldra marcheerden ze over smalle bergpaadjes, met aan de ene kant steil oprijzende rotsen en aan de andere kant diepe ravijnen. Dikwijls was het terrein zo moeilijk begaanbaar, dat de paarden zich tot het uiterste moesten inspannen om de wagen naar boven te krijgen, zodat de voerman en Pollie de dieren beurtelings aanmoedigden. Laat in de middag bereikten ze het kasteel dat vaandrig Boscowen met een kruisje op zijn stafkaart had aangegeven. De beide tamboers stelden zich ter weerszijden van de poort op om een pittige roffel te slaan, terwijl het detachement in gesloten gelederen de binnenplaats opmarcheerde. Daar bleven de manschappen met het geweer aan de voet op nadere bevelen staan wachten. Vaandrig Boscowen had ondertussen een gesprek aangeknoopt met een lid van de Spaanse hofhouding, een kromgegroeid oud mannetje met spillebenen en een grote, ouderwetse pruik, dat kennelijk belast was met de begroeting van de Britse militairen. De edelman stond onophoudelijk aan zijn sikbaardje te plukken, terwijl hij het detachement in ogenschouw nam, en verdween tenslotte met Boscowen in een van de bijgebouwen.

De adjudant van de Spanjaard, die er al even oud en amechtig uit zag als zijn meester, nam sergeant Trott mee naar de overkant van de binnenplaats om hem een groot koetshuis te wijzen, waar een ruime voorraad vers stro was opgeslagen en dat bestemd was om de afdeling tot onderkomen voor de nacht te dienen. Om de nodige ruimte te scheppen waren vier voertuigen, een zware koets met een prachtig, veelkleurig wapenschild op de deuren en drie lichtere rijtuigjes naar buiten gereden.

Sergeant Trott riep zijn manschappen een bevel toe, waarna deze haastig, maar ordentelijk bezit van het koetshuis namen, steunend op een langdurige ervaring in het kwartiermaken. In een geschikt hoekje werd een vuur aangelegd om het eten te koken, de vrachtwagen werd gedeeltelijk afgeladen en de paarden werden bij een groot aantal fraaie rijdieren die bij het kasteel hoorden, op stal gezet. Pollie werd naar een andere vleugel gebracht, waar ook het dienstpersoneel woonde.

Het kasteel was omgeven door een hoge muur. Nadat sergeant Trott deze had bekeken, zette hij een schildwacht neer bij de hoofdpoort, bij de poort die naar de stallen leidde en bij een lienstingang aan de achterzijde. Vaandrig Boscowen inspecteerde de schildwachten en betuigde zijn instemming met de beslissing van zijn adjudant.

„Ik zou niet weten hoe hier nu nog iemand naar binnen zou kunnen komen," zei hij. „Zorg ervoor dat ze om de vier uur worden afgelost, sergeant. Vannacht gaan we samen een paar keer de ronde doen om te controleren of ze op hun post zijn. En onthoud het goed: er mag niemand passeren zonder mijn schriftelijke toestemming."

„Begrepen, vaandrig. Ik heb bovendien nog zes man aangewezen voor de wachtdienst. Het huisje naast de hoofdpoort dient zolang als wachtlokaal."

Boscowen knikte en keek de binnenplaats rond. Nu de volle verantwoordelijkheid voor het welslagen van de expeditie op zijn schouders rustte, was hij zich er maar al te goed van bewust dat hij niet te voorzichtig kon zijn. Het stemde hem tevreden dat sergeant Trott alle denkbare voorzorgsmaatregelen had genomen.

„Zodra ik weet waar de vertrekken van de prins liggen," hernam de vaandrig, „zullen we daar voor alle zekerheid ook nog een schildwacht neerzetten. Je kunt nooit weten. Morgenochtend marcheren we weg in de richting van de kust. Hoe eerder we in Aguilea zijn, des te eerder kan Zijne Hoogheid veilig aan boord van de *Dolfijn* stappen. Dan pas kunnen we gerust zijn."

„Is het een aardige jongeman, die prins?"

„Ik ben nog niet aan hem voorgesteld. Ik heb alleen nog maar een ouwe zuurpruim ontmoet die Don Diego heet en die een rentmeester of een adjudant of zo iets van hem schijnt te zijn." Op zachte toon voegde Boscowen eraan toe: „Als je over de duivel praat, trap je hem op zijn staart. Daar komt het manusje-van-alles juist aan."

Uit het kasteel kwam een mager heerschap in een donkerrode mantel met zwarte kraag te voorschijn. Aan zijn zijde droeg de man een rapier waarvan hij demonstratief het gevest omklemde. Met een handbeweging gaf hij de vaandrig te verstaan dat hij hem wilde spreken.

„Wat een opschepper! Hij denkt zeker dat hij een lakei voor zich heeft," mopperde Boscowen binnensmonds. „Maar laten we maar beleefd blijven. Kom mee, sergeant."

„Tot uw orders, Don Diego," zei de vaandrig, toen ze de Spaanse edelman naderden. Sergeant Trott salueerde zwijgend.

„Heb je voldoende schildwachten uitgezet?" vroeg Don Diego in gebrekkig Engels.

„Ik heb ze juist geïnspecteerd, senor. U hoeft zich over uw veiligheid niet ongerust te maken."

„Dat kan wel zijn, maar ik wil me toch liever zelf even op de hoogte stellen."

„Zoals u wilt, senor."

Don Diego keek met een misprijzende blik op Boscowen neer. „Het was me liever geweest als ze een kolonel hadden gestuurd," zei hij op norse toon. „Ik hoop dat je erop zult toezien dat je manschappen jegens de prins alle verschuldigde eerbied betonen."

„Dat spreekt vanzelf, senor," antwoordde Boscowen, die moeite deed om zijn goed humeur te bewaren. „Wij vertegenwoordigen hier tenslotte een beschaafde natie, begrijpt u?"

De Spanjaard lachte minachtend. „Een beschaafde natie, de Britten? Laat me niet lachen. Adios, vaandrig."

Hij stak met parmantige tred de binnenplaats over en nam de schildwacht bij de hoofdpoort van het hoofd tot de voeten op. Vaandrig Boscowen stond op het punt om in woede uit te barsten. Hij koos de wijste partij en keerde zich om.

„Mijn kamer ligt daar op de hoek, sergeant," zei hij. „Als je me nodig hebt, weet je me daar wel te vinden."

„Uitstekend, vaandrig," antwoordde de Trott. Hij salueerde en begaf zich naar de kamer van een van de stalknechts, die voor hem in orde was gebracht.

Olivier had voorlopig niets te doen, slenterde wat rond en trof tenslotte Pollie in de stallen aan, waar ze de paarden een paar suikerklontjes stond te voeren. Van de koninklijke baby had ze nog geen spoor ontdekt en ze kende ook niet genoeg Spaans om inlichtingen te kunnen krijgen van de dienstmeisjes.

„Ach wat, er kan best in het geheel geen baby zijn," zei ze een beetje ontmoedigd. „Ze doen hier allemaal even vaag en geheimzinnig. Ik heb de prins zelf trouwens ook nog niet gezien. Jij wel?"

„Zijne Hoogheid heeft zich nog aan niemand vertoond," luidde het antwoord. „Ik heb wel van je vader gehoord dat hij een dikdoenerige Spaanse edelman heeft ontmoet, die Boscowen bijna tot razernij heeft gebracht met zijn nukken en grillen."

Ze gingen naar buiten en liepen in de richting van een handgesmeed ijzeren hek, waarmee de doorgang in een hoge muur was afgesloten. Daarachter lag een prachtig onderhouden boomgaard en aangezien er niemand te zien was, besloten ze er een kijkje te nemen. Eenmaal in deze lusthof verzeild geraakt konden ze de verleiding niet weerstaan om een paar perziken te plukken. Er groeiden in de boomgaard ook sinaasappels en citroenen en midden tussen de bomen klaterde een rijk versierde marmeren fontein.

Groot was hun verbazing toen ze, dichterbij gekomen, bij deze fontein een klein jongetje ontdekten. Het was een leuke krullebol met een pakje van rood satijn aan, die gedachteloos met een sinaasappel stond te spelen, terwijl de vissen die in het bassin van de fontein ronddartelden, al zijn aandacht opeisten.

Olivier greep Pollie bij de arm en beduidde haar met een hoofdknik dat ze maar beter terug konden gaan.

Ze schudde het hoofd. „Waarom?" vroeg ze. „Je bent toch niet bang voor dat ventje? Het zal wel een kleinzoontje van de een of andere oude edelman zijn die hier op het kasteel woont."

Toen de jongen hen hoorde praten, keek hij verschrikt op. Olivier wuifde hem vriendelijk toe en groette hem in het Spaans.

De jongen maakte echter een afwerend gebaar en riep „Vete!", wat zoveel wilde zeggen als: „Maak dat je wegkomt!" Ze liepen naar hem toe, maar hij begon nog harder te roepen en gooide Olivier plotseling met de sinaasappel. Olivier ving de vrucht handig op en kaatste hem terug bij wijze van spelletje. Het jongetje stak echter geen hand uit en het gevolg was dat de sinaasappel hem precies op zijn neus trof. Het kind begon te schreeuwen als een mager varken en zette het op een lopen.

„Laten we toch maar liever weggaan," zei Pollie. „Straks krijgen we het nog met zijn moeder aan de stok."

Juist toen ze het hek weer hadden bereikt, zagen ze tussen de bomen door een man op zich afkomen, die hen kwaad iets in het Spaans toeriep. Zo snel ze konden openden ze het hek en maakten ze zich uit de voeten.

„Wat een kleine sufferd ook," zei Olivier. „Hij had die sinaasappel best kunnen vangen."

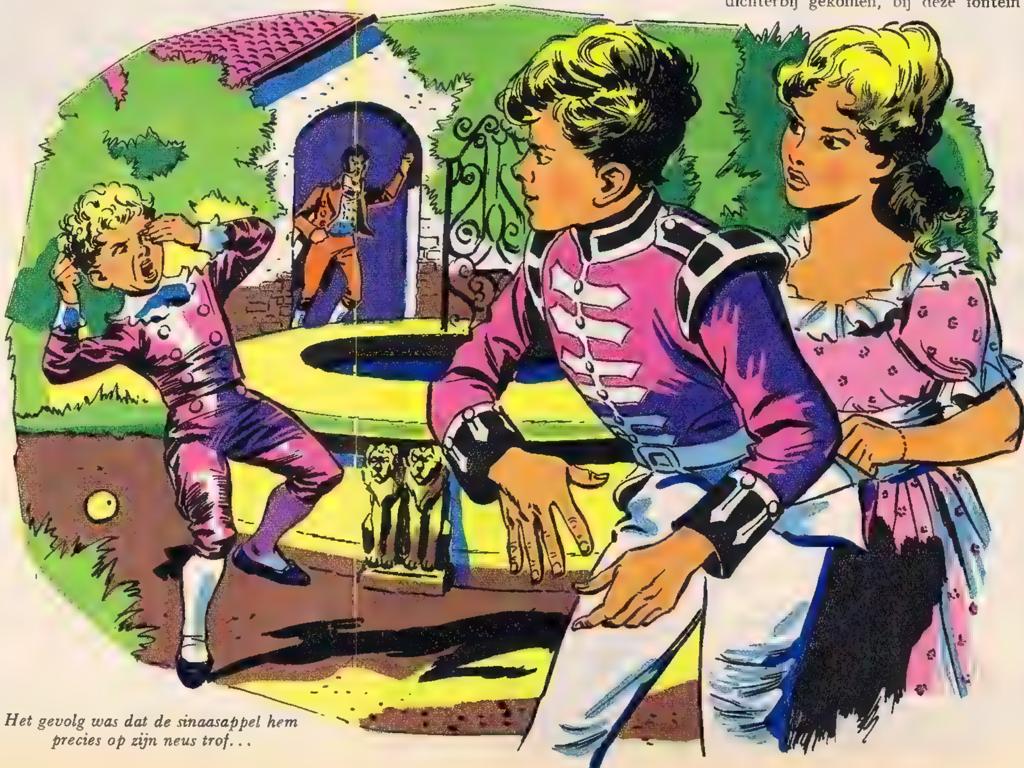
„Nou, je gooide anders wel erg hard."

„Dat heeft hij toch ook gedaan? Ik dacht dat hij wou spelen."

„Zou het niet beter zijn als we teruggingen om onze verontschuldigingen aan te bieden?"

„Ik denk er niet aan. Met die Spaanse edelman heb ik niets te maken en met die kleine schreeuwlelijk in zijn mooie satijnen pakje evenmin. Kom, we gaan terug naar de paarden. Die zijn tenminste verstandig. Ik ben niet van plan me het hoofd te breken over een jochie dat nog niet eens een sinaasappel kan opvangen."

Maar Olivier had makkelijk praten. Tien minuten later kwam hij tot de ontdekking dat hij zich wel degelijk zorgen had te maken over de kleine Spanjaard. Toen bleek hem namelijk dat dit ventje er de oorzaak van was dat hij, tamboer van het honderdelfde regiment infanterie, als de eerste de beste boosdoener werd gearresteerd!

Het gevolg was dat de sinaasappel hem precies op zijn neus trof...

WORDT VERVOLGD

De maharadja is in handen van de opstandelingen...

DREIGING over

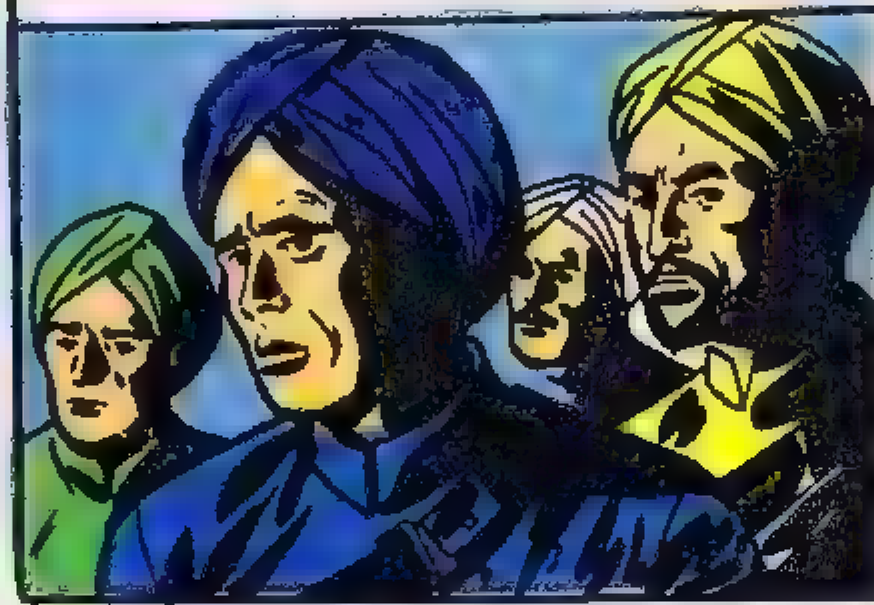

GOPAL

een avontuur van **TIGER JOE**

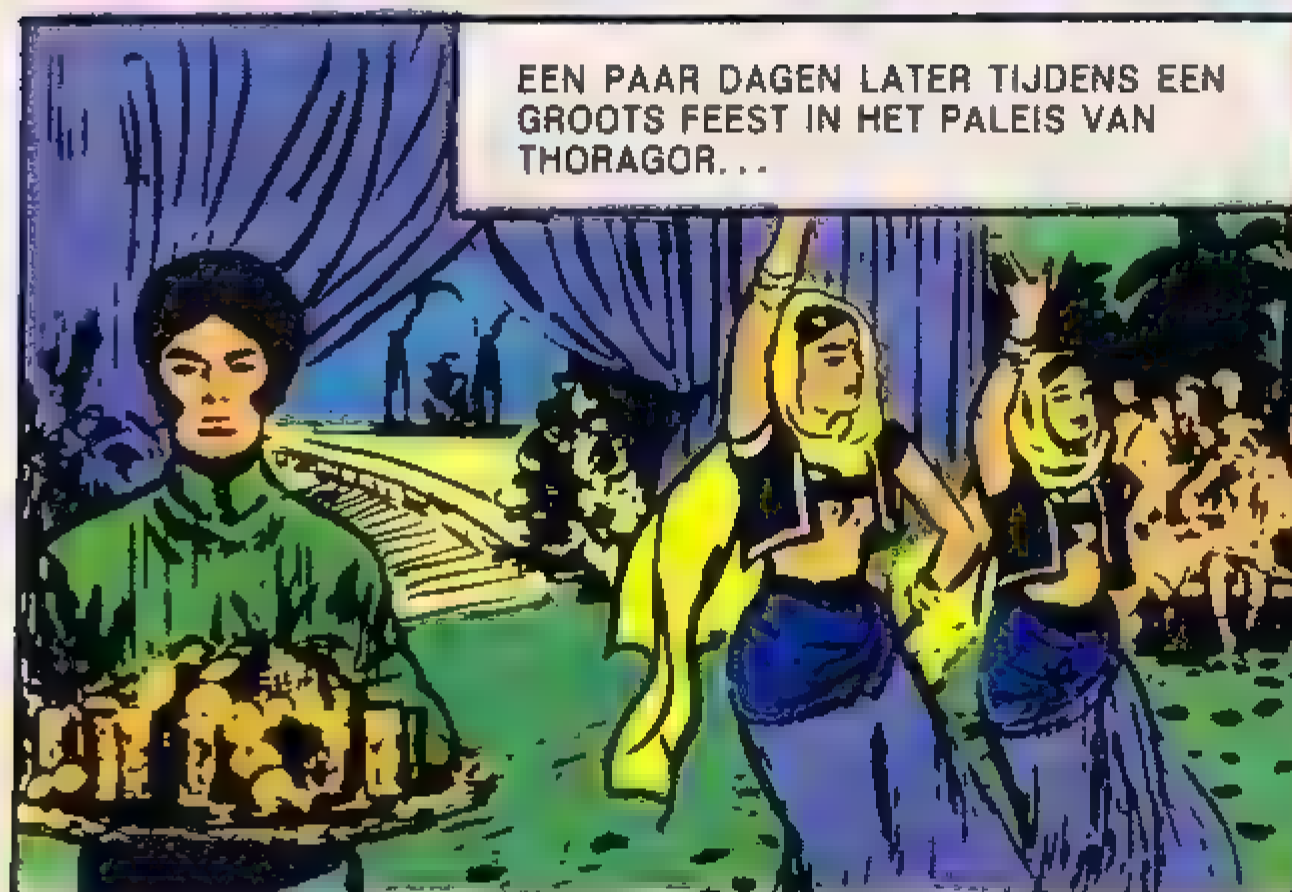

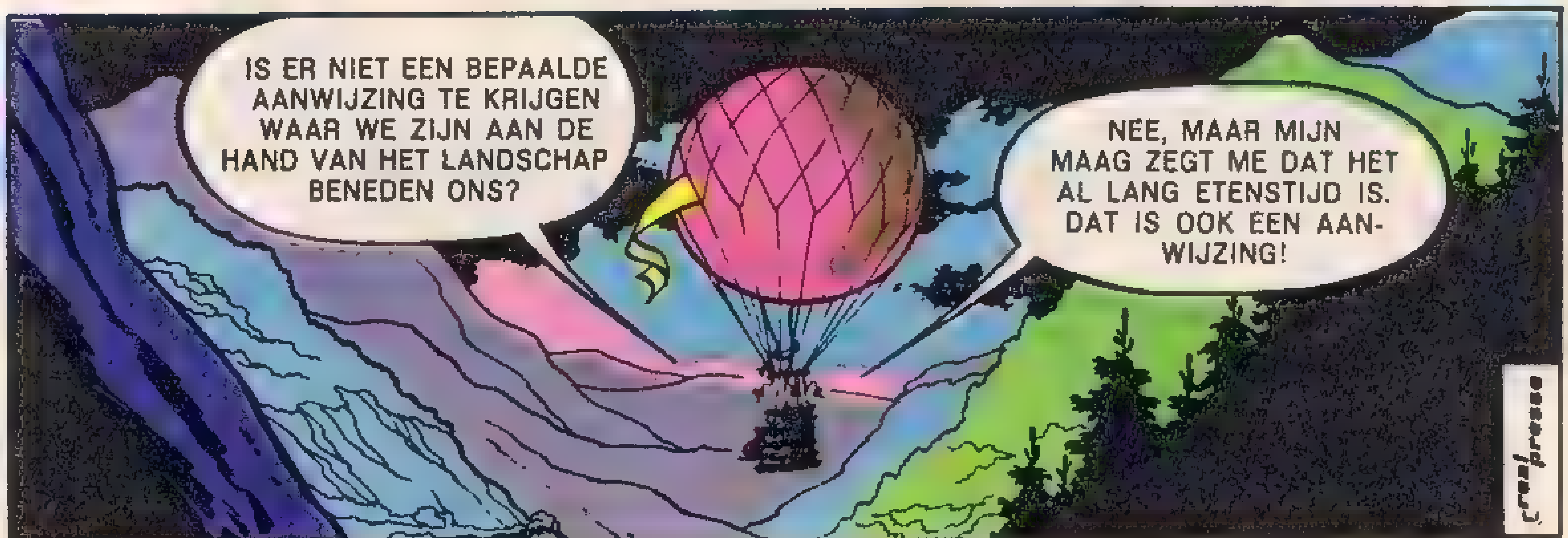
De club van vijf in:

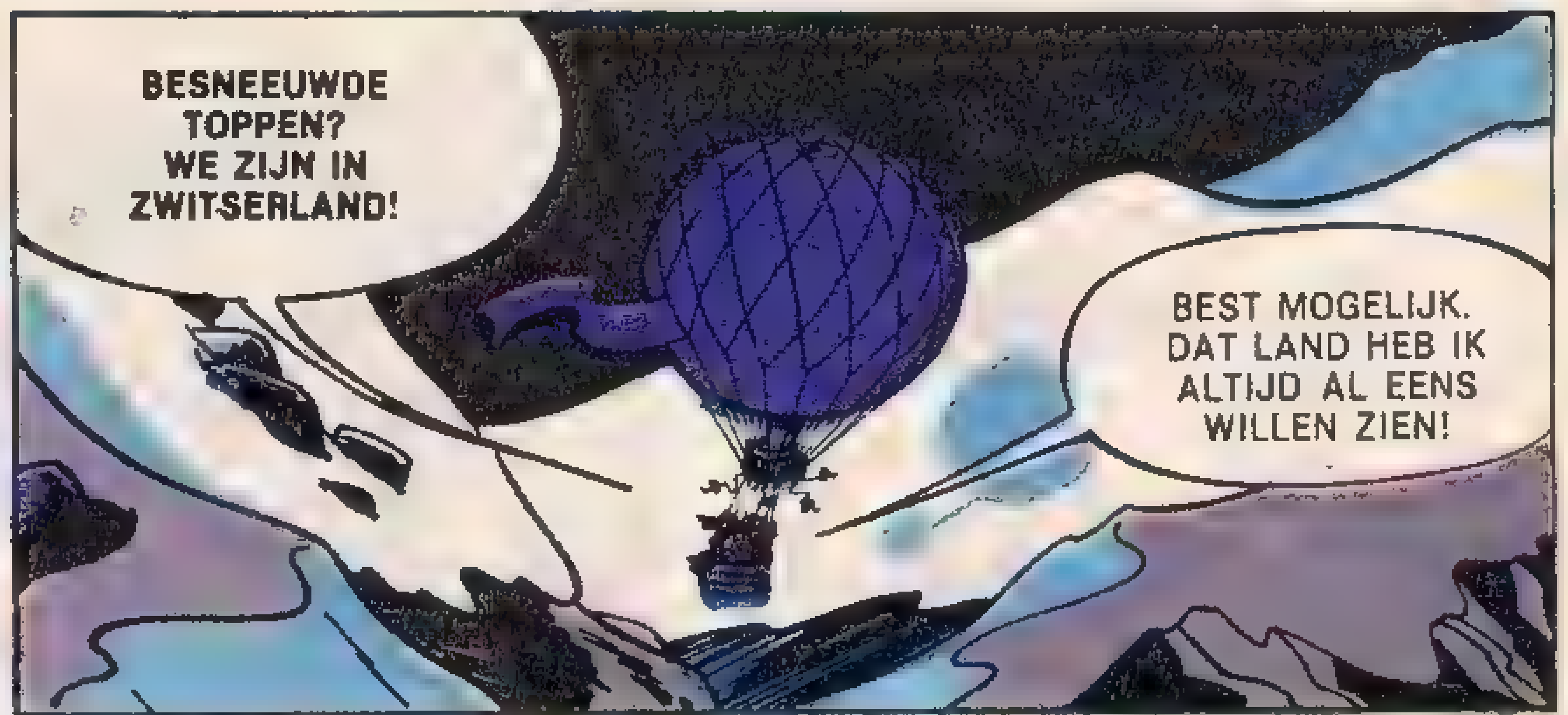

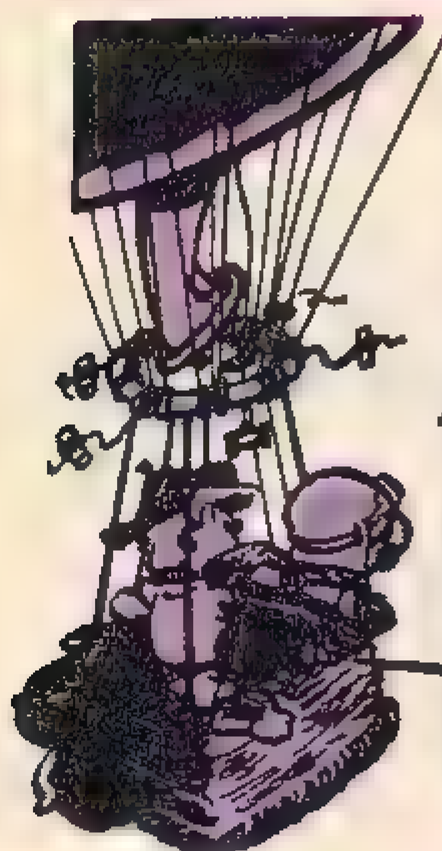

De ballonvaarder is zijn kompas kwijt.
race naar de zon

VREEMD. IK HEB NOOIT GEWETEN DAT GENÈVE EEN RONDE STAD WAS!
?

IK GA DE LANDING VOORBEREIDEN.
EEN VROLIJKE STAD. IK HOOR MUZIEK!

INDERDAAD. MISSCHIEN VERWACHTEN ZE ONS.
OLÉ!
OLÉ

DIE LICHTEN EN DIE KRETEN DOEN ME ERGENS AAN DENKEN, MAAR...

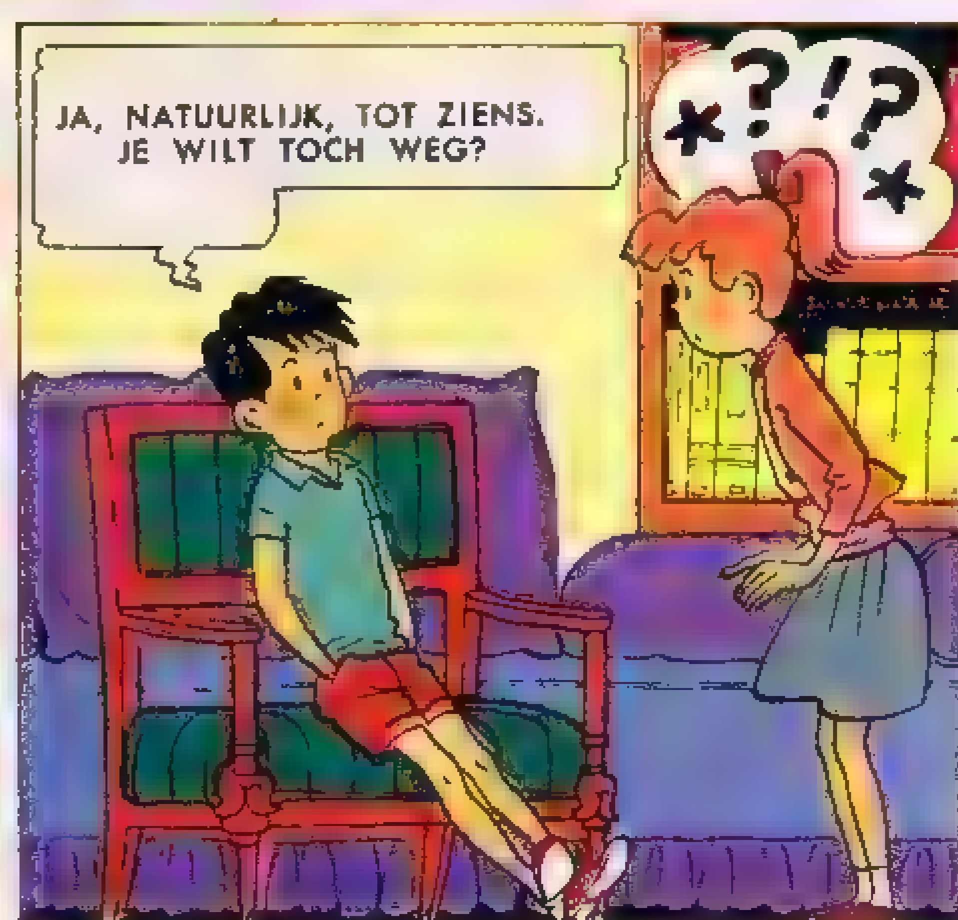

MAAR... JA, DAT IS HET! DALEN! VLUG!
?
?
?
?

HET IS EEN STIERENVECHTERSARENA! WE ZIJN IN SPANJE!
?
?
BOEM

✻ Avontuur in de

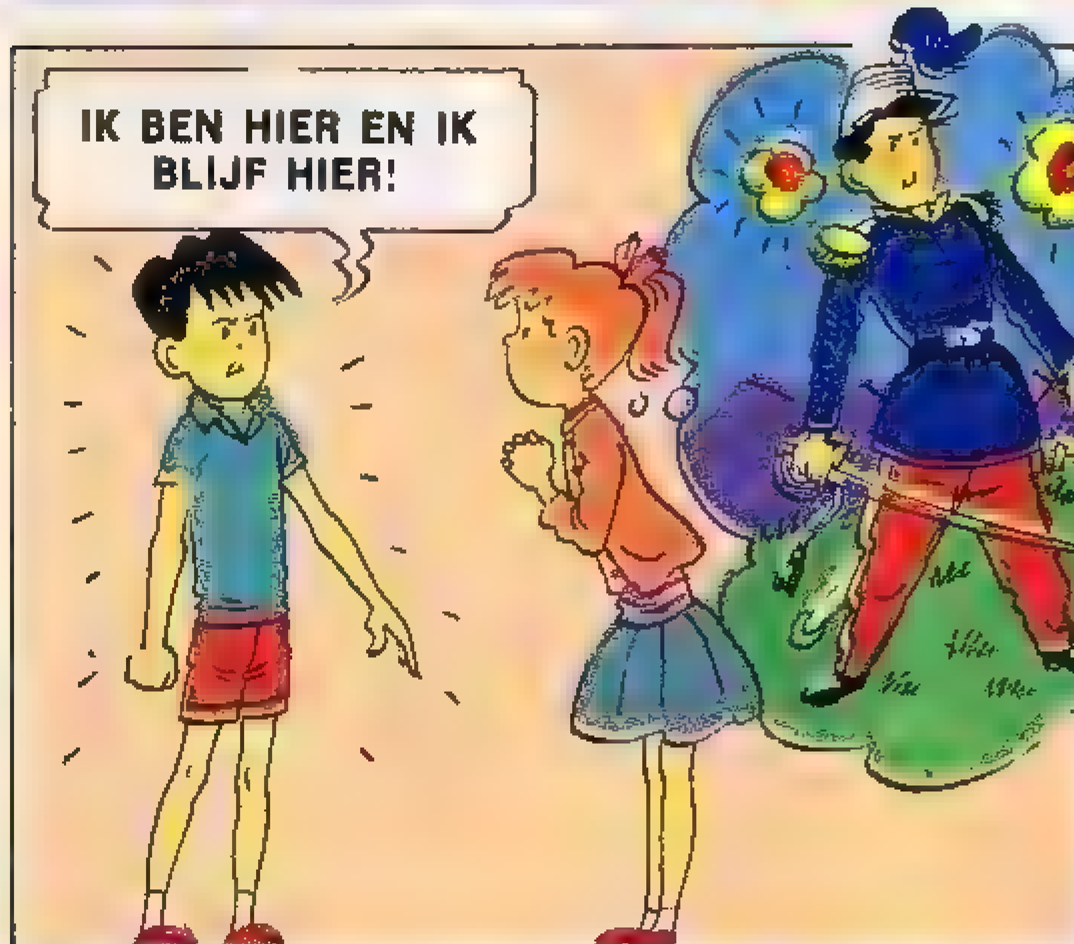

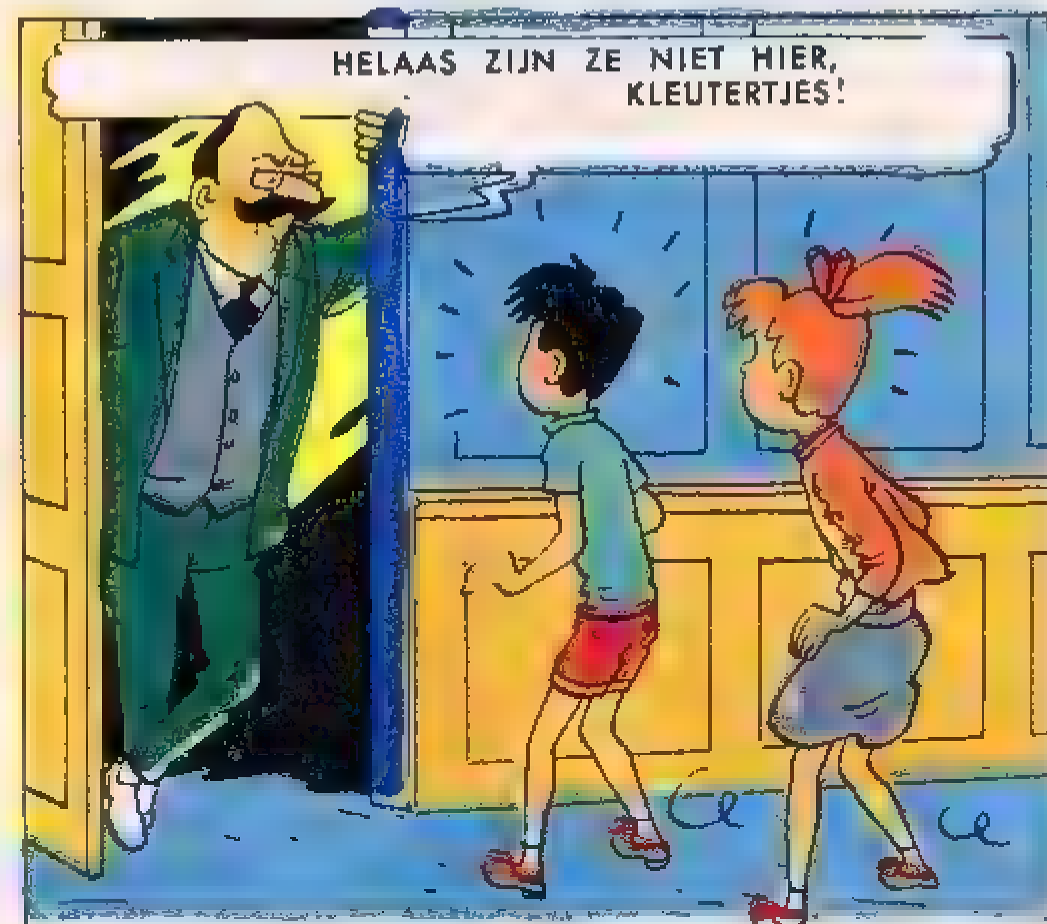

PYRENEEËN

Tom en Tanja zijn de gevangenen van barones van Papoel. . .

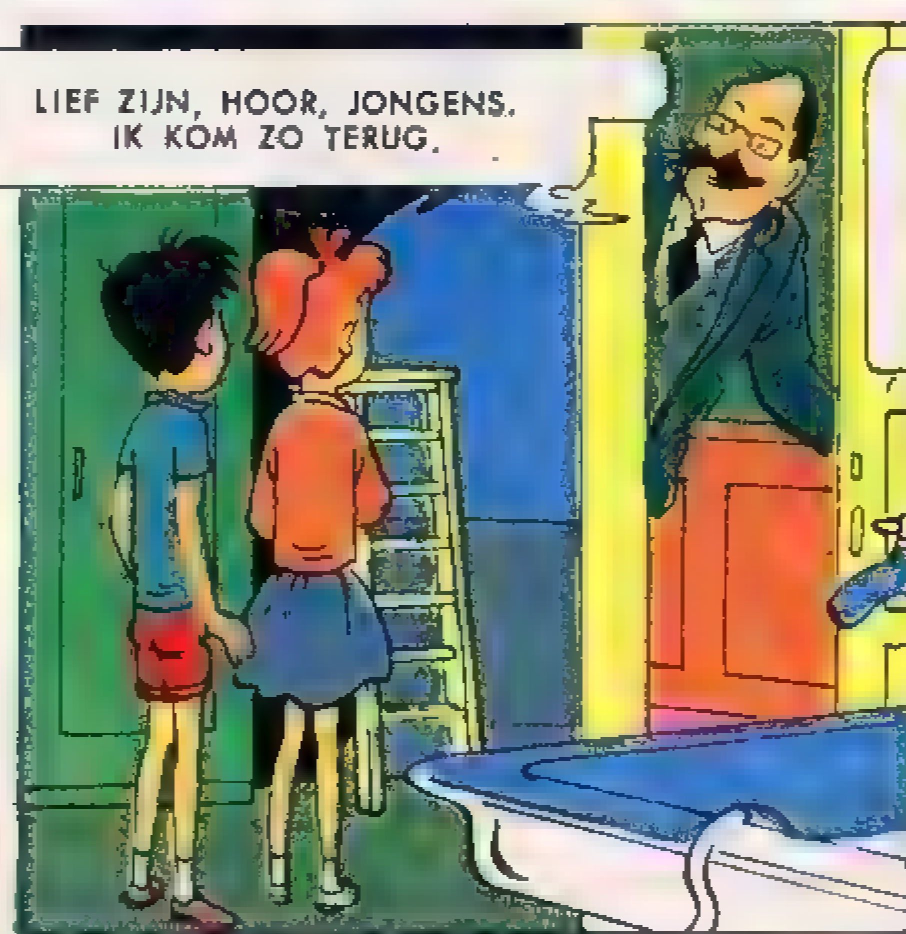

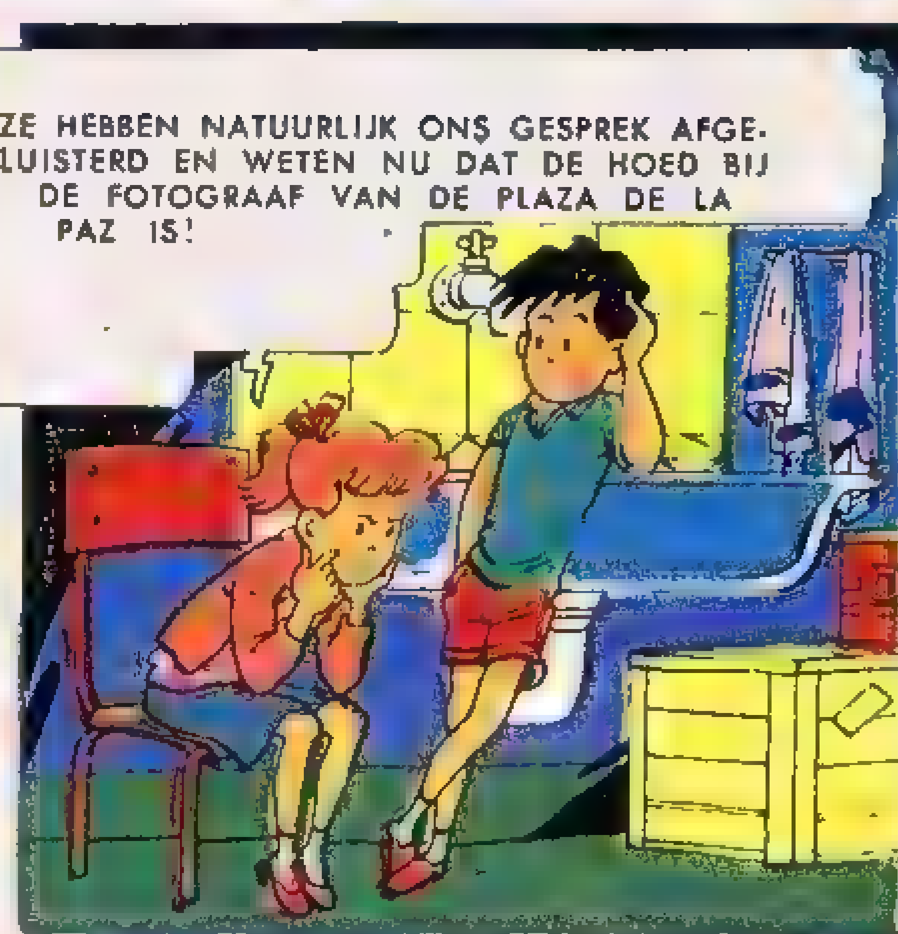

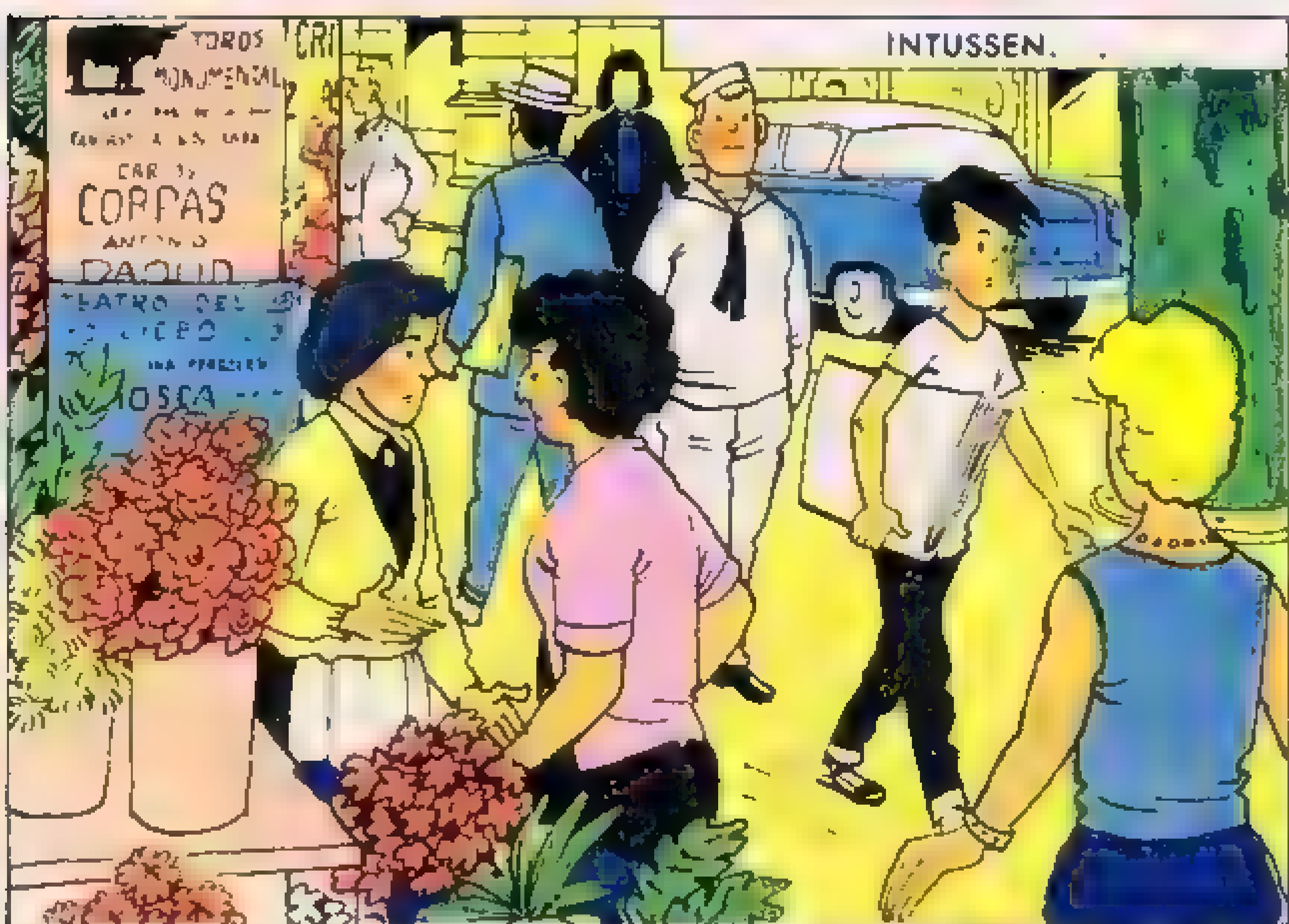

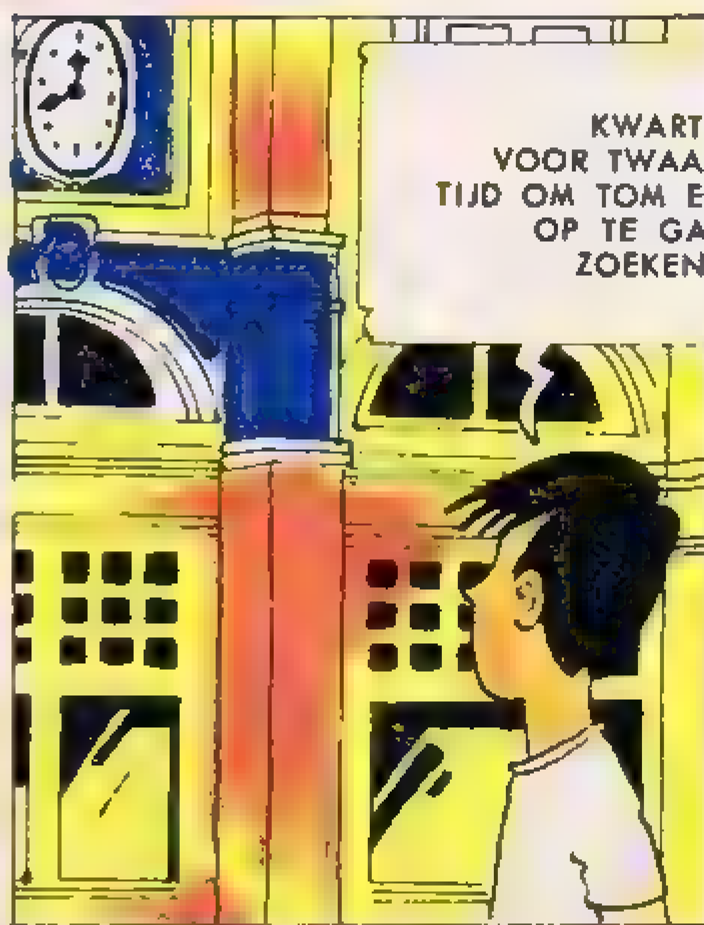

groot nieuws!

binnenkort verschijnt het vijfde boek over

ARCHIE de man van staal

wéér twee ongelooflijk spannende verhalen in één boek

SPECIALE PRIJS: SLECHTS 95 CENT

de bezorger van dit blad heeft het!

Ted, Ken en de robot Archie zwerven van het ene eind van de wereld naar het andere, van Midden-Amerika naar India en Afrika. Zonder aarzelen neemt het drietal de strijd op tegen een bende schurken. Ze worden vals beschuldigd, gevangengenomen en beschoten. Archie bedwingt een losgebroken stier en redt Ted en Ken als ze overvallen worden door een wervelstorm. Met gevaar voor eigen leven proberen ze erachter te komen wie de geheimzinnige beschermer is van de meest gevreesde dieren van het oerwoud. Ze raken in de macht van een wrede sultan die hen samen met een aantal weerloze negers voor de tijgers wil gooien. Archie loopt in de val en wordt gedwongen de vijand te helpen.

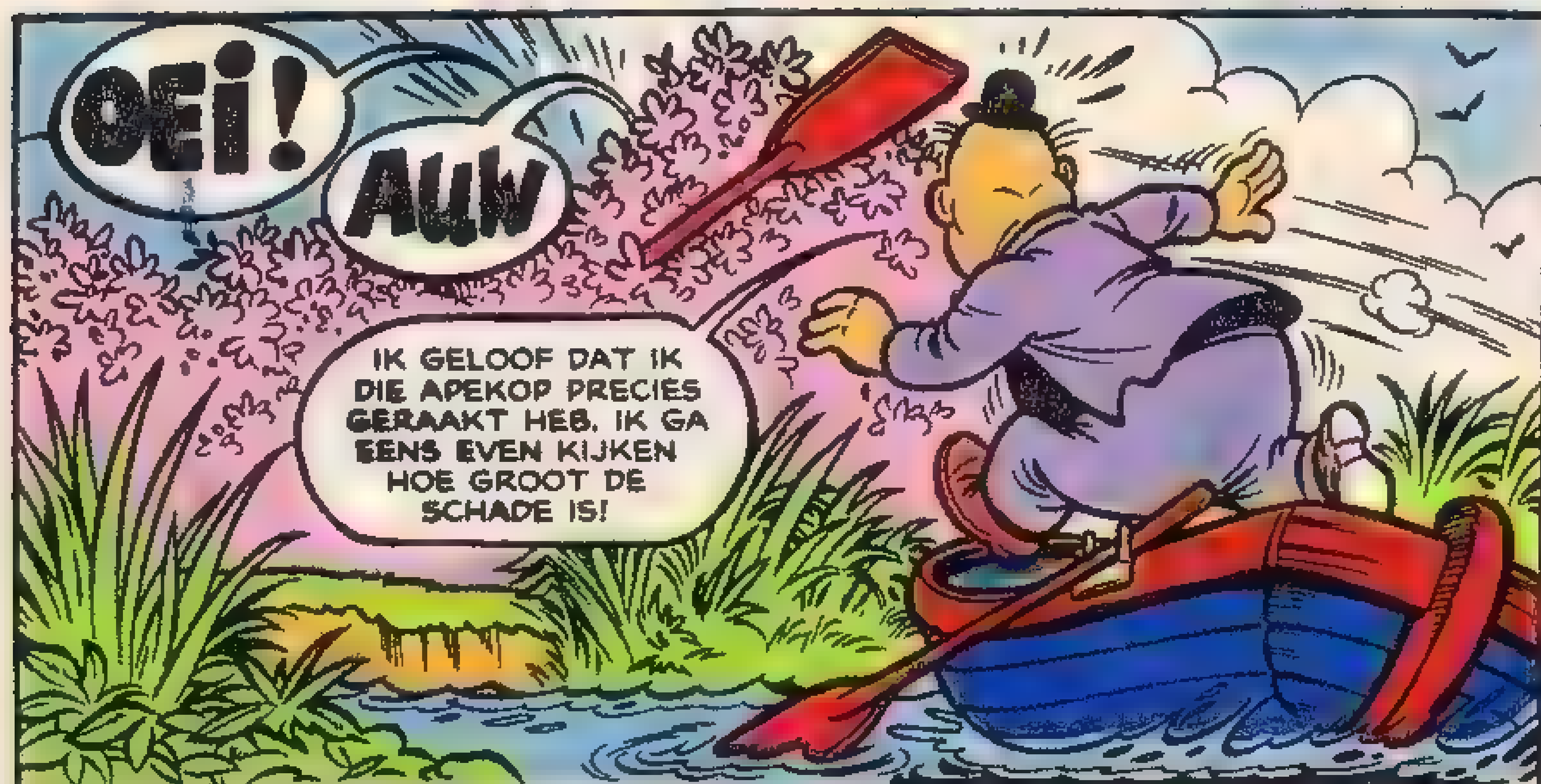
enorm spannend! een boek vol prachtige, kleurige tekeningen!

VERKRIJGBAAR:

BIJ DE PLAATSELIJKE BEZORGER VAN DIT BLAD ● DOOR OVERSCHRIJVING VAN F0.95 OP GIRONR. 9229 T.N.V. N.V. UITGEVERIJ DE SPAARNESTAD, AFD. EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM, WAARBIJ OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK MOET WORDEN VERMELD: „ARCHIE, DE MAN VAN STAAL". ● BIJ UW BOEKHANDELAAR.

BELGIË 20 F. VERKRIJGBAAR BIJ ONZE VERKOPERS, DE BOEK- EN DAGBLADHANDEL EN BIJ N.V. TIJDSCHRIFTEN UITGEVERS MIJ., VAN SCHOONBEKESTRAAT 34-38, ANTWERPEN, POSTREK. 8.34.05.

DINKIE door CAROL VOGES

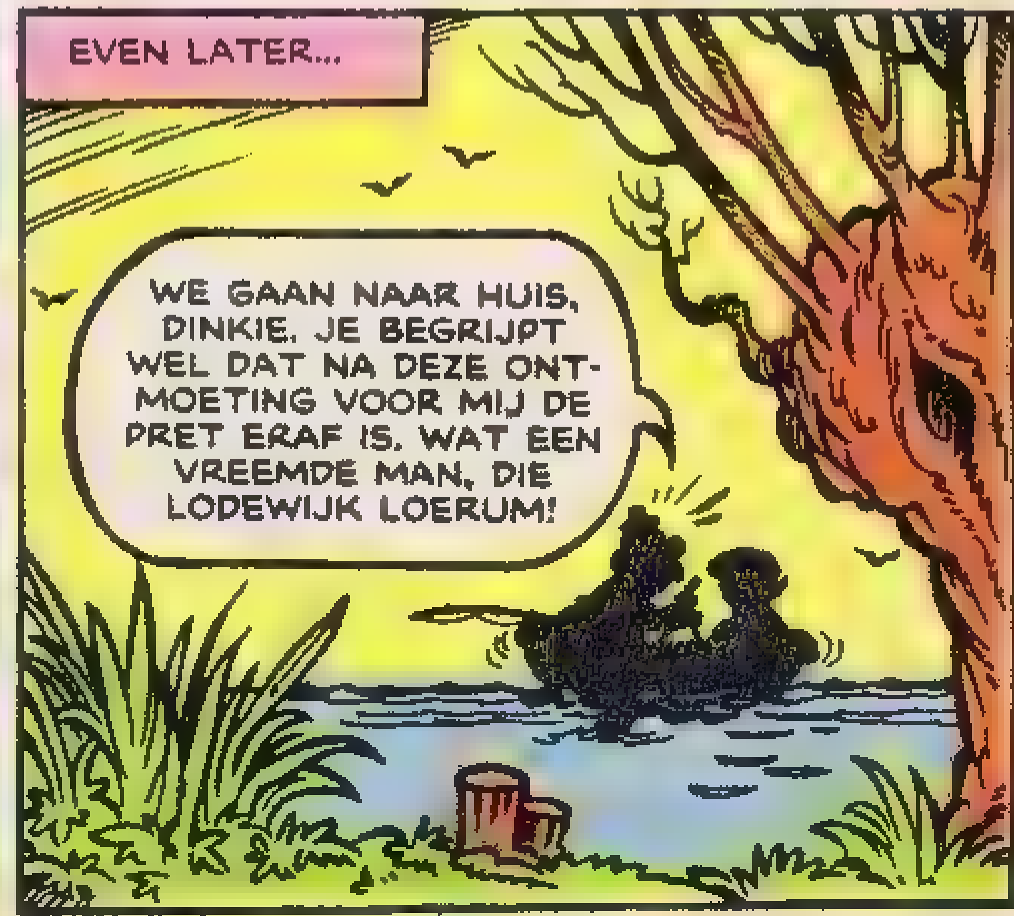

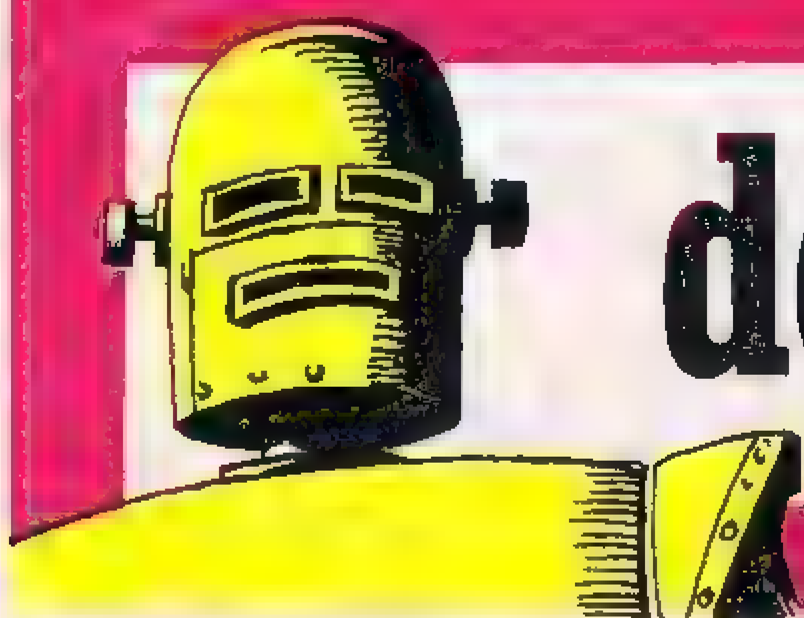

de MAN van STAAL

ARCHIE! VLUG! GRIJP DIE KANDE-LAAR!

TIJGERS! WE ZIJN VER-LOREN!

TED, KEN EN ARCHIE, DIE IN BIRMA JACHT MAKEN OP DE KEVER, BELANDEN IN EEN VERVALLEN TEMPEL, WAAR ZE WORDEN AANGEVALLEN DOOR TIJGERS...

DAN...
ZE GAAN ER VANDOOR. ZE HEBBEN ER GENOEG VAN. BRAVO, ARCHIE!

DE VRIENDEN DRINGEN VERDER DOOR IN DE RUÏNE.
EEN TEGENVALLER VOOR ONZE VIJAND, DAT WE NOG LEVEN!
TED! DE VLOER!... PAS OP!

HET VOLGENDE MOMENT...
VLUG, ARCHIE! SPREID JE BENEN EN VANG ONS OP!

GOED ZO, LAAT JE NU LANGZAAM NAAR BENEDEN GLIJDEN.
ZONDER HEM WAREN WE TE PLETTER GEVALLEN!

HET IS EEN SOORT MIJN!
IK HEB HET GEVOEL DAT IEMAND ONS OPWACHT. MAAR WIE?

OPEENS VERBREEKT EEN LUIDSPREKER DE STILTE.
VOLG DEZE GANG. ALS JULLIE PROBEREN TE ONTKOMEN, BLAZEN WE DE BOEL OP!
VAN WIE KAN DIE STEM ZIJN?
ARCHIE

IK BEN VAN PLAN OM DE DIAMANTMIJN IN BHAZI TE OVERVALLEN. ALS JE MEEDOET, KRIJG JE EEN DEEL VAN DE BUIT!

Alona Wildebras

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.